

**ANGYALOK ÉS EMBEREK
TESTVÉRISÉGE**

**Írta:
Geoffrey Hodson**

**Fordította: Váradyné Lilla (1930)
Számítógépes változat: Nagyiday Adrienne
Magyar Teozófiai Társulat
2008.**

TARTALOMJEGYZÉK

Előszó	
Bevezetés	
I. fejezet	Testvériség
II. fejezet	Első üzenet
III. fejezet	Második üzenet
IV. fejezet	Legmagasabb
V. fejezet	Türelem
VI. fejezet	Békesség
VII. fejezet	Nevelés
VIII. fejezet	Öröm
IX. fejezet	Látomás – Vízió
X. fejezet	Alaposság
XI. fejezet	Egység
XII. fejezet	Ösvény
XIII. fejezet	Meghívások módjai
XIV. fejezet	Meghívások és imádságok

I.	Reggeli imák:
	Szertartás angyalaihoz
	Otthon
	Formáló-Alkotó
	Segítő
	Természet
	Szépség-Művészet

II.	Esti ima:
	Hálaadás

ELŐSZÓ

Felkértek arra, hogy írjam meg ezt a könyvet e kételkedő világ számára, s mégis egy olyan világ számára, amelyben a vallások és szentírások elismerik és hirdetik azt a tényt, hogy angyalok léteznek, és alkalomadtán az emberek között megjelennek. Nos – nevezhetjük őket amint akarjuk – angyaloknak, természetszellemeknek, déváknek (fénylőknek, ragyogóknak, elementáloknak). Az ANGYAL vagy DÉVA megjelölés gyakran a magasabb fokozatokban használatos – a természetszellem, elementál és tündér kifejezés pedig az alacsonyabbakban.

A mostani fejlődési korszak olyan erő befolyása alatt van, mely lassanként a természet minden birodalmában uralkodni fog; ez az az erő, amely az angyali birodalom és az emberiség közötti együttműködést akarja elérni, és hidat akar építeni a két nagy faj – angyalok és emberek – összekapcsolására, kölcsönös javuk érdekében. Ezek a hidak elsősorban a vallások szertartásai, mert ezek működnek együtt a legmagasabb szellemi világokkal, s minden világokon keresztül a fejlett emberrel, s lefelé egészen a legalacsonyabb fokig, a fejletlen emberrel.

Ezzel a tárggyal nem foglalkoztam olyan alaposan, mint ahogy azt Mr. G.Hodson tette, azonban az ő megfigyelései azonosak a hindu könyvekben levő egyes adatokkal, valamint a különféle országokban tett utazásaim alatt, olvasmányok révén szerzett általános ismereteimmel. Úgy vettem észre, hogy Magyarországon a természetszellemek nagyon aktív, különös kicsi lények, valóságos törpék, teljesen különböznek az indiai Kuberas-ok ragyogó seregétől, noha mindkettő az ásványvilággal áll összeköttetésben.

Ez a könyv különösen érdekes amiatt a jeladás miatt, melyet az angyalok adtak, s amely közölte, hogy milyen módon lehetne hozzájuk közelebb jutni és velük együttműködni. Biztosra veszem, hogy sokan kívánnak majd az angyalok és emberek testvériségéért együttműködni.

Adyar, 1927.

Dr. Annie Besant

BEVEZETÉS

Jól tudom, hogy sokan lesznek, akik e könyvet először kezükbe veszik, képtelenek lesznek arra, mondhatnám nagy ellenkezést fognak érezni, hogy higgyenek az angyalok létezésében, valódiságában vagy akár annak lehetőségében, hogy velük összeköttetésbe lehetne lépni. A huszadik század kételkedő olvasótáborára számára ilyen hír fantasztikusnak tűnhet, de bármennyire is megértem kedélyállapotukat és tisztelettel elismerem, hogy az ilyenfajta kételkedés mindenképpen természetes – mégis kérem az olvasó türelmét. Hiszem, hogy ez a könyv tartalmaz valamit, ami az olvasó számára értékes lehet, valamit, ami lelkét gazdagítani és megvilágítani tudja majd akkor, amikor csak az élet mélyebb problémái iránt fog érdeklődni és azok megértésén fog fáradozni.

Komoly meggyőződésem, hogy fejlődésünk korábbi fokozatában szoros kapcsolat volt az angyalok és emberek között, hogy nagy civilizációkat építettek fel, amelyek sajnos nem kerültek a történetírók látókörébe. Minthogy a történelem mindig megismétlődik, nincs messze az az idő, amikor ezek a kapcsolatok és együttműködések újra mutatkozni fognak.

A következő oldalak közlései olyan egymás után következő napok eseményeinek ismertetése, melyeket szabadságom alatt, egy félreeső angliai völgyben tett látogatásom alkalmával átéltem.

E kis angliai völgyben készült a tanítások első része, melyeket tovább viszek majd, amint londoni munkáimtól újra a békességhez és csendhez menekülhetek, hiszen ezekre szükségem van, hogy újból felvehessem, folytathassam a megkezdett írásokat. A tanítás módja nem közös médiumitással, automatikus írással vagy transzban készült. A közlések átvétele alatt testem teljesen éber és én a legodaillóbb szavakkal, melyeket csak találni tudok, ismétlem meg azokat. A gondolatok játéka és ellenjátéka, ami közöttünk létrejött, s amelyben az öntudat magasabb síkjai ismeretének lehetősége nem rendkívüli; az újszerűség csupán e kapcsolódás hatásának átvitele a fizikai agyba.

Meditációval és saját magam edzésével számos éven át fáradoztam azon, hogy bizonyos természetes tisztánlátó képességet fejlesszek ki magamban, és ezt a törekvést az ügyesség mértékének köszönhetem, amelyet elértem. Ezzel a magyarázattal azoknak tartozom, akik ebben érdekeltek, azonban nem kívánok könyven témájának értéke felől nyilatkozni, az beszéljen saját magáért.

Kérem Olvasóimat, ítéljék meg könyvemet értéke fokozatának megfelelően, saját maguk és nem mások mértéke után, és emlékezzenek mindig arra, hogy az igazság megismerése attól függ, hogy tudunk-e vele együtt mozogni. Sokan lesznek, akik részére ez a könyv csak fantáziaként fog hatni. Mégis lesznek olyanok, akik úgy fogják felfogni, hogy törekszenek meditációval és edzés által saját öntudatukat felébreszteni, végül sokan rájönnek majd arra, hogy ott, ahol ők csalódást vártak, ott igazságot fedeztek fel, és azokon a

helyeken, ahol ők fantasztikus víziókat tételeznek fel, ott teljes öntudati állapotokat találnak, amelyek számukra hirtelen elérhetővé váltak.

Ebben lesz az ő jutalmuk és az én igazolásom.

1927. február hó

Geoffrey Hodson

I. FEJEZET

A testvériség

Ennek a testvérségnek központi eszménye az, hogy Isten végtelen családjának két ágát – az angyalokat és az embereket – szoros együttműködésbe vonja. Az ilyen együttműködés fő célja, hogy felemelje az emberi fajt.

Evégből az angyalok a maguk részéről készek a lehető legszorosabban részt venni az emberek életében, és minden olyan emberi tevékenységben, amely az együttműködésre irányul.

Az emberi fajból azok, akik kitérnek szívéket és elméjüket a más szférákhoz tartozó testvéreik felé, azonnal szimpátiára fognak találni és fokozatosan, mindinkább meggyőződnek valóságukról.

Jóllehet az angyalok nem szabnak feltételeket, se nem korlátozzák e tevékenységeket, feltételezik azonban, hogy senki az embertestvérek közül nem fogja őket személyes és anyagi nyereség céljából invocálni. A testvérség mottójának elfogadását és annak gyakorlati alkalmazását kérik az emberi élet minden aspektusában.

Azt kérik, hogy akik hívják jelenlétüket, koncentrálják minden képességüket a következő képességek kifejlesztésére:

tisztaság,

egyszerűség,

egyenesség és

személytelenség, valamint

próbálják megszerezni az ismereteket a nagy tervről, aminek segítségével az emberi és a világegyetemet alkotó szellemi, értelmi és anyagi részecskék betartják a fejlődési folyamat rendezett menetét. Ily módon minden emberi tevékenység alapvető bázisa azok a tanítások és tantételek lesznek, melyeket az isteni és ősi bölcsesség tár elénk, s amely, mint irányító tényező, mindig döntő befolyást gyakorolt az angyalok testületeiben.

Az angyali seregek következő sajátos osztályaival azonnal megkezdhető és jótékony hatású lenne az együttműködés:

a Hatalom Angyalai,

a Gyógyítás angyalai,

az Otthon védelmező angyalai,

a Formaépítő Angyalok, a megtestesült őstípusi eszmék,

a Természet angyalai,

a Zene Angyalok,

a Szépség és Művészet Angyalai.

A Hatalom Angyalai

A Hatalom Angyalai arra fogják tanítani az embereket, hogyan kell felszabadítani a bennük rejlő szellemi energia legmélyebb síkjait. Ezek az angyalok minden emberi tevékenységet telíteni, felvilágosítani, inspirálni fognak, és megtöltik azzal a tüzes és ellenállhatatlan energiával, mely az ő legfeltűnőbb jellegzetességük. Számukra jelenleg a szertartás az a természetes eszköz, amelyen keresztül adhatják ajándékaikat, és eleget tehetnek vágyaiknak, hogy embertestvéreiket megsegítsék. A szertartások mindig felhívják figyelmüket, és ha azokat megfelelően folytatják le, vezetékül szolgálnak, melyen keresztül az angyalok leáraszthatják erőiket. Jelen vannak minden vallásos szertartásnál, sőt képességük szerint részt is vesznek abban. Mégpedig olyan mértékben, amennyit maga a szertartás megenged, de sokkal hathatósabban dolgozhatnak, ha a szolgálattevők és a résztvevők mentális magatartása befogadó-képes.

A Gyógyítás Angyalai

A Gyógyító Angyalok, hatalmas főnökük – Rafael arkangyal vezetésével – eltelve szeretettel embertestvéreik iránt, szakadatlanul végzik munkájukat. Jelenlétük az emberek betegágyánál valóság, mégis a gyógyításért felelős orvosok és ápolók többségének elméje és szíve zárva van irányukban. Sokan, akik szenvednek, vagy valaha szenvedtek, jól ismerik őket. Sok ezer angyal áll a betegszobák szellemi és értelmi küszöbén. Kórházban vagy otthon, buzgón, belépésre készen. Mindez ideig csupán kevésnek sikerült belépni, mert az emberi elme által emelt akadályok gyakran legyőzhetetlenek, ha az ellenállás dacára is áttörik az akadályokat, a tárt karokkal hozott értékes gyógyítás kárba veszhet, szétszóródván az ellenállás legyőzésére kifejtett erőfeszítésben.

Az Otthon Védelmező Angyalai

A védelmező angyalok kedvelik az emberek otthoni szokásait, megosztani kívánják a munka és a nyugalom óráit; szeretik a gyermekeket, szórakozásaikat és az otthon boldog légkörét. Szeretnék megőrizni az emberek otthonát, távol tartva attól a veszély és küzdelem, a sötétség és betegség minden befolyását. Meghallják este a gyermekek imáit és elviszik azokat az úrhoz; új életre keltenek minden emberi gondolatot a szeretetről, hozzáadva valamit az ő szeretetükből és az ő életükből, gyakran elviszik a küldött gondolatot, amit megvilágosítva és megnövelve beleöntenek a befogadó szívébe. Gondját viselik az öregeknek és betegeknek. Örökké készek a bajban védelmet nyújtani. Készséggel jönnek mindazokhoz, kiknek szíve és otthona nyitva áll előttük, sok-sok áldást hozva a magasból – a harmónia és szeretet áldásait.

A Formaépítő Angyalok

Minden világban a Formaépítő Angyalok irányítják a növekedést; a formát a törvény szerint alakítva, örökké arra törekednek, hogy azt megjavítsák, tökéletesítsék. Minden halhatatlan szikra, amely megszületik a gondolat, az érzés és a hús világában, és növekedve emberré válik, közvetítő eszközeit vagy tetteit az angyali építőknek köszönheti, mint ahogyan az építőknek köszönheti formáját minden drágakő, minden növény, minden állat, minden bolygó és minden világegyetem. Rendfokozatokra oszlanak ők, az építők, a saját síkjukon munkálkodva; a legkisebbek drágaköveket építenek, a legnagyobbak világokat; vannak olyanok, akik az angyalok és emberek külső formáját építik.

Mivel hivatásukat és segítségüket a jelenkorban nem ismerik, a gyermek világra hozása a gyötrelem óráját jelenti. Ha majd az emberek segítségül hívják az angyalokat, akkor ők megtanítják az emberi fajt, hogyan hozza világra örömmel a gyermeket. Gondoskodni fognak arról, hogy ezt a nagy áldozatot ne rontsa el a félelem és fájdalom jajszava.

Ezeknek az embert építő angyaloknak királynője az a nagy Lény, aki elnyerte a felszabadulást a test terhétől, és felemelkedve csatlakozott az angyali seregekhez. Mindig az emberi anyaság ügyéért dolgozik Ő, és most is hatalmas erejével, angyali udvartartásával együtt, a nőiség felemeléséért dolgozik mindenütt a világban. Angyali küldöttein keresztül ő maga van jelen minden gyermek születésénél. Igaz, hogy láthatatlanul és ismeretlenül, de ha az emberek felnyitnák szemüket, felfedeznék Őt.

A következő üzenetet küldi Ő a testvérségen keresztül az embereknek:

„Az Ő nevében, Akit régen én szültem, jövök segítségetekre. Én minden asszonyt szívembe zártam, hogy egy részecskéjét ott tartva, azon keresztül segíthessem őt szüksége idején.”

„Emeljétek fel az asszonyokat, hogy királynőkként lássátok őket, és az ilyen királyné mellett legyen a férfi király, hogy mindegyik tisztelje a másikat, látván a másik királyságát. Minden otthon, akármilyen kicsi, váljék egy királyi udvarrá, legyen minden ifjú lovag, minden gyermek egy apród. Mindenki mindenkivel bánjon udvariasan, tisztelve egymásban a királyi származást, a királyi születést; mert minden emberben királyi vér folyik; mind a Királynak gyermekei!”

A Természet Angyalai

A Természet Angyalok széles területen vannak elosztva. Mindegyik a saját elemében lakik és munkálkodik. Felsorakoznak a tündérektől, törpéktől és tündérszellemtől kezdve a vízi-tündéreken és lég-tündéreken keresztül egészen a tűz-teremtményekig. A Természet Angyalok ott találhatóak mindenhol az emberi

települések körül, fában, virágban, kőben, felhőben, meglelkesítve minden formát.

Ők ellenőrzik a termények, gyümölcsök és virágok növekedését. Ők azok, akik földrengést, vihart és árvizet hoznak, mikor az emberek úgy élnek, hogy erre okot adnak. Ha az emberiség hívná az ő segítségüket, megtanulhatná tőlük, hogyan lehet a természet állapotait és terményeit irányítani. Az éghajlat és az időjárás megfelel a törvénynek, a tűz-angyalok, a vízi tündérek és a vihar levegőtündérei mind csak ezen törvény végrehajt eszközei.

A Zene Angyalai

Ha a Zene Angyalaihoz akartok fordulni, fel kell emelkednetek az Én-nek azokra a síkjaira, ahol a teremtő energia, a teremtőerő van felhalmozva; mert a Zene Angyalai Isten Teremtő igéjének a megtestesítői, az Ő hangjának kifejezései. Mikor Ő megszólal, hatalmas kitöréssel dal fakad ezeknek az angyaloknak a szívéből, melynek visszhangja fajuk rendfokozatain keresztül árad le.

Miriádnyi angyal énekel válaszként az úr szavára, mintha milliányi hárfát pengetnének, mintha a tenger dalolna. A világegyetem középpontjából hatalmas szökőárhoz hasonlóan ömlik dicsőítő énekük. A dicsőség hullámain tovaterjedve, amint egyik rend a másik után válaszol az Igére, és e kórus tovább terjed kifelé, az Univerzum határáig.

A teremtés sohasem szűnik meg. Az Ő hangja folytonosan hallható, Annak hangja, Aki az egyetemes téren kívül a kozmikus elképzelések vízióját látva beszél, elmondva látomását, és elbeszélésével előhívja a látomást, formában is megteremtve azt univerzumában. Hangjában a Zene Angyalai röppennek el ajkairól, hogy a hangzás erejének közvetítőivé váljanak; a teremtőerő egész világa telítve van hangjának harmóniájával; az angyalok, mint hárfák, mint nagyszerű húros hangszerek, eleget tesznek Akaratának. Amint énekelnek, daluk színével izzanak. A világosság és hangzás világaiban élnek, a kozmikus színárnyalatoknak és a kozmikus dalnak kifejezői ők, egy világegyetem határain belül.

Logoszunk olyan, mint egy gyűjtőlencse, amelyen keresztül miriádnyi világegyetem világossága az ő sajátjává válik; Ő egy hatalmas orgonasíp az ABSZOLÚT kezében. A világegyetem Logoszai a kozmikus billentyűzetek, melyen az ABSZOLÚT játszik. Így születik meg a szín és a hang, e csodálatos ikerpár, s belépnek a földi idő és tér korláta közé.

Minden angyal és minden ember valódi Én-jében ezzel a csodálatos ténnyel izzik, az Isteni dalra válaszol, és jól ismeri a teremtő ige hangjait. Az igazi Én az emberben egy miniatűr gyűjtőlencse és orgonasíp; amint az Isten igéjére válaszolva énekel és felragyog. Saját fokozatában szabatosan megismétli az Ő Hangjának minden legkisebb tónusát, az Ő világosság-színképének minden

árnyalatát. Ennek a szivárványszínű világnak ragyogása lefelé halad, az alacsonyabb én felé. És ott lebeg, hogy az én legalsóbb része is meghallhassa.

A Zene Angyalok küldetése, hogy széthordják a milliányi prizma sugárzását, a milliányi bolygók áramlását, lefelé az emberek füléhez, kifelé az anyagi világokba, hogy még a fa, növény és a vakondok a föld alatt is meghallja Isten hangját, és azt hallva engedelmeskedjék. Minden hang, amit a földön hallasz, az Ő hangjának visszhangja; a színeknek minden fénye kápráztató ragyogásban jön elő az Ő Szemének sugarából.

Nem hívhatjátok le ezeket az angyalokat az alsó én-be, ha látni és hallani akarjátok őket, fel kell emelkednünk az ő világukhoz. Átlépve világuk küszöbét, a szivárvány ezernyi színárnyalataiban fürdő roppant sokaság látható, amint egyre zengik himnuszokban Isten szavát. Trombitáik és fuvoláik hangjához járul szárnyaik verdesése, szemük tüzes ragyogása és alakjuk ragyogó szépsége. Örökké így énekelnek és játszanak, világegyetemek születésétől azok haláláig – csak ők maradnak meg, íz isteni kórus.

Szükségük van arra, hogy az emberek hallják, és szívükkel megérezzék őket, mert csakis ezzel az együttműködéssel tudják összhangba hozni világunkat. Szükségük van arra, hogy az emberek jobban felfogják énekük hangzását és ritmusát. Számukra minden ember és angyal egy-egy hangszer. Az elme és szív minden képessége egy-egy hegedűhúr. Buzgón figyelnek minden újszülött fajt, új hangszerek ígérését látva benne, az összhang tágabb területét, az Isteni Lehelletre válaszoló újabb orgonasípot. Látják mindennek az egységét, mindent úgy látnak, mint egy nagy hangszer részeit, amelyen isten játssza azt, amit Ő hall az idő és tér birodalmain túl. Ezen a hangszeren, ezen a sokféle zenén át lüktet az Ő Szívének dobogása, az egyetemes érverés ritmusa. A csillagok mozgása, a napok felkelése és lenyugvása, a bolygók születése és halála, a faj fejlődése, a tengerparti hullámok megtörése, világrészek kiemelkedése és elsüllyedése, a sarki tengerek olvadása, az emberi szív dobogása, a mag csírázása: mindezek átveszik Isten dobogó Szívének ritmusát.

Ez a lényege a dalnak, melyen a Zene Angyalai énekelnek.

A Szépség és Művészet Angyalai

Minden gyönyörű, ami isteni, mert a maga fokozatában az ABSZOLÚT tökéletes szépségét fejezi ki.

Minél sűrűbb fátylakkal korlátozza Isten önmagát, annál mélyebben rejlik szépsége. Az angyalseregek egy némelyike, látva Isten szépségét, megtestesíti azt, és kötelességének tartja a forma világában a formaépítőknek segíteni, hogy el ne felejtsek a dolgok megszerkesztésében az elénk tárt mintakép szépségét.

A Szépség ezen angyalai a növekvő és a kész formákat egyaránt megmintázni törekednek, hogy azoknak rejtett bája mindjobban előragyogjon.

Amint a Zene Angyalok Isten Hangját jelentik, így jelentik ezek az angyalok az Ő Kezét, amellyel a világegyetem festővásznán megfesti látomását.

Amikor valaki a Szépség felé törekszik és az általa felismerhető legmagasabbat próbálja formálni, festeni vagy rajzolni, ezzel hasonlóná lesz Isten kezének angyalaihoz, mert egy időre az ő ritmusukat fogadja el. Ha hívja őket, akkor jönnek, hogy látomásukkal, a szín és forma géniuszával növeljék az övét, s így felébresszék benne is az ő szomjúságukat a dolgok szépsége iránt és ösztökéljék az ember elméjét kora szokásainak és korlátozásainak áttörésére. Agyába új elméleteket és új eszméket ütetnek, hogy ez által leküzdjék az emberi elme korlátokat és törvényt állító hajlamát, és így a teremtő géniusz, mely mélyen, mintegy börtönben rejtőzött benne, felszabadulhasson. Így szabadítják fel az emberi lelket, hogy az a művészet szárnyain felemelkedve elnyerhesse az örökké megújuló látomást, átgazolva a múlt rendszabályain; mert még Isten Szépsége is a változás törvényének van alávetve, és napról napra növekedik pompában.

A Szín és Forma Angyalai elhozhatják az embernek ezt a növekvő szépséget, ezt az örökké fokozódó csodát, Istennek ezt a végtelen pompáját, hogy minden ember osztozzék velük abban a kiváltságban, ami a Legfőbb Művész keze munkájában való részvételt jelenti. Hívjatok angyalokat segítségül művészeti iskoláitokba, hívjátok őket, hogy segítsenek nektek, akkor a rútság száműzve lesz, és a világon minden sokkal szebbé válik.

Ezen angyaloknak az az üzenetük az emberek számára, hogy a Szépség kiemelkedő áldozat Isten oltárán, a szépséget erénynek kellene tekinteni, a rútságot pedig bűnként megbélyegezni; a gyermeknek születésétől kezdve maga körül csak szépet lenne szabad látnia.

A szépség sem nem születik, sem meg nem hal: a szépség örök. A SZÉPSÉG-nek magának csak egy töredéke válhat megnyilvánulttá. A szépség örök napjából csak egy felcsillanás ragyoghat keresztül a világegyetemen; az emberek szemét – amikor ezt látják – elkápráztatja a látvány, s azt gondolják, hogy az egészet látják, noha az egészet sohasem láthatja sem angyal, sem ember. De a töredék növekedik, a felcsillanás ragyogása fokozódik, amint a világegyetemben mind több testesül meg belőle. Az ÉN és a SZÉPSÉG mindinkább egynek tűnik a megnyilvánult világokban, amint ők egyek a megnyilvánulatlanban.

A valódi szépség örökké új, és ez az a jel, amely által meg lehet különböztetni a hamisat a valóditól. A hamis szépség az alacsonyabb Én produktuma, nem változik, rögzített és – mint minden dolog, ami rögzített – születése pillanatától már elavult egy örökké növekvő világegyetemben.

Amint az egész világegyetemen keresztül minden mozog, úgy mozgást kell sugalmazni a valódi szépségnek is. Nincs szépség egy halált ábrázoló képen, bár maga a halál nem szépségnélküli. A szépség minden természetes dolognak a lelke, benne rejtőzik minden erényben, kiváltképpen a szeretetben.

Nincs szükségetek más irányadó mértékre, ne kívánjatok más törvényt; nincs annál nagyobb erény, mit a szépség szeretete, mert a szépség mindezek lényege.

Minden törvényt, melyet alkottok és minden törvényt, amit végrehajtotok, ezzel a kérdéssel fognak megvizsgálni: „Szép lesz-e az eredmény?”

Ehhez az ideálhoz mérheti a honpolgár a viselkedését és kötelességét az állammal szemben. Ez az irányadó mérték a nemzetek számára tanácskozásaikban és szövetségeikben, mert világunk Művész-Uralkodója egy gyors pillantással felbecsülheti az államok és királyok értékét. Számára egy nemzet rútságának mértéke meghatározza a rosszul vezetett ügyeket; egy nemzet szépségének mértéke vagy királyának igazi királyossága meghatározza a nemzet előmenetelét. Üdvözöljétek hát ti földrészek, nemzetek, emberek, az Isten Kezét képviselő angyalok jelenlétét, a Szépség angyalait, mert ők fogják betölteni érzés- és gondolatvilágaitokat ajándékkal, melynek hatására sűrű Én-etek az ellenállását feladja. Isten kezének angyalai fognak segíteni, hogy minden emberből művész váljék, mert a Nagyszerű látomás olyan közel fog jönni, hogy a legtoompább szemnek is meg kell látnia. Költők, álmodók, festők, szobrászok fognak támadni minden családban, amíg az egész világ egy műteremmé nem válik, és a föld, a kő, a téglá csak agyag lesz a mintázó kéz számára.

Városokat fogtok építeni, szebbet, mint amit valaha is láttak Görögországban, mert ti azóta is nőtetek, az angyalok, akik Görögországban tanítottak, szintén nőttek azóta. Együtt megtölthetjük az egész szárazföldet sokkal szebb városokkal, mint amilyenek a régiek voltak.

Formázzátok meg gondolataitokat, érzelmeiteket és testeiteket; szépségben és erőben Istenhez hasonló fajt fogtok építeni, és az angyalok jönni fognak, hogy segítsenek benneteket a feladatban.

Ez a jövő víziója, amit mi hozunk, a nagyszerűség korlátlan lehetőségeinek jövője, amikor Isten gyermekei, angyalok és emberek, még egyszer összetalálkoznak, hogy beteljesítsék a Tervet.

II. FEJEZET

Az első üzenet

Mióta nagyjaink oly szoros közelségbe vonták a mi világunkat a tietekhez, elsőrendű fontosságú, hogy a két világot híd kösse össze, hogy mihamarább elkövetkezzék az az idő, amikor azt szabadon használhatják mindkét oldalról. Ki kell gondolnunk jobb eszközöket a közlekedésre; ti pedig tegyétek tanulmányozás tárgyává a híd kiszélesítését, valamint azt, hogy megtanítsátok testvéreiteket annak használatára. Meg fognak találni bennünket, amint a félúton túl eléjük megyünk, hogy találkozzunk, mert az úr maga úgy határozott, hogy az egység szorosabb kötelékei tartsanak együtt bennünket.

Az első követelmény veletek szemben az, hogy higgyetek a mi létezésünkben, ezért több felvilágosítást kell adnunk magunkról oly módon megfogalmazva, hogy a természettudósok éppúgy elfogadhassák, mint a költők, a művészek vagy álmodozók. Tudományos kutatásaitokban, amikor azok mind mélyebbre visznek a természetfölötti birodalmakba, figyeljétek meg mindig a mi szerepünket a természeti erők kezelésében és kiegyenlítésében. Minden jelenség mögött ott találjátok fajunknak egy tagját. A természetben a helyünk olyan, mint a mérnöké; a mérnök nem maga az erő, csak irányítja azt, és amint állandó gondoskodását és felügyeletét nem lehet nélkülözni a gépezet kifogástalan üzemeltetésénél, ugyanígy az angyalok vagy dévák¹ is nélkülözhetetlenek. A természet nagy gépezetének és minden egyes alkatrészének hathatós működésénél, kezdve az atomtól egészen az arkangyalig. Mindaddig, amíg a tudományos kutatók semmibe sem veszik a mi láthatatlan seregeink jelenlétét, tudásunk hiányos lesz, s a hézagokat csak akkor tölthetik be, ha megértik a dolgok rendjében való helyüket.

Nem valószínű, hogy ezt a tudást fizikai eszközökkel meg lehessen szerezni, ezért a második követelmény az, hogy növekedjék azoknak az embereknek a száma, akik képesek hozzánk kapcsolódni. A közeledés legkönnyebb módja talán a természet szeretetében rejlik. Akik meg akarnak találni bennünket, azok teremtsenek a természettel egy olyan meghitt kapcsolatot, amilyen az átlagember számára ma még lehetetlen. A természet szépségének bensőbb értékeléséhez járuljon még az is, hogy tudjatok hódolni minden formája, hangulata, sokszerű kifejeződése előtt. Kell, hogy ez a hódolat onnan eredjen, hogy felismeritek Isten jelenlétét, aminek ezek a formák, hangulatok, szépségek csak külső kifejezései. Természetesen egy ilyen értékelés elvezet ahhoz a felismeréshez, hogy minden szépség szent, s vágyakozni fogtok, hogy megközelítsétek a benne lévő Istenséget.

Ezen túlmenően újból el kell érni a természettel való egység eleven érzését, amíg meg nem látjátok önmagatokat minden fában, minden virágban, minden futó felhőben, és meg nem értitek, hogy az a sokféleség, amit egy völgy

¹ Déva egy átfogó kifejezés az egész társas fejlődésre, a legkisebb természetszellemtől a legnagyobb arkangyalig.

vagy egy kert, vagy a hegyek tágas panorámája, a tenger és az ég jelent, mind csak a Nagy Én kifejeződése. És ez a Nagy Én bennetek van, annak részei vagytok, ezért át tudjátok törni a szépség külső fátyolát, hogy soha többé ne rejthesse el az Én látomását. Ez a felismerés levezet benneteket a mi világunk küszöbére, megtanultok látni a mi szemünkkel, tudni a mi elménkkel, érezni a mi szívünkkel.

Természetesen ez a képesség önmagában nem lesz elegendő, mert ez a képesség egyelőre csak egy olyan ösvény, amelyen csak kevesen járhatnak. Ennek dacára tekintsétek ezt az ösvényt széles országútnak, amely a hídhöz vezet.

Minden igazi művész ezen az úton járt, de csak kevesen találtak meg bennünket; a művész fogékonyságához hozzá kell adni a természettudós érdeklődő elméjét és a látnok éles tekintetét. Tanulja meg a természettudós ott elkezdni, ahol a művész abbahagyja, helyezkedjék el a természet központi szívében, és kifelé, a kerület irányában folytassa kutatásait. Önmaga átadásával nem fogja elveszíteni elméjének világosságát, a pontos megfigyelést, amit méltán oly nagyra becsül, hanem új szempontból fogja ezeket irányítani. Ha tanulmányozni akarja a fákat, növényeket, álatokat, elemeket, az atomokat, akkor elméjét helyezze beléjük. Koncentráljon. Hogy ezt megtehesse, járjon előbb a művész és költő ösvényén, a bölcselőén, a metafizikusén, mindegyiknek képességét egyesítve önmagában. Az angyali világ valóságának megérezése fokozatosan megvilágosítja majd tudatát, és ezen keresztül minden problémát, amit elméje felvet. Szerezze meg először azt a tudást, amit a laboratóriumok és tankönyvek adnak, azután ezt egy időre félretéve meditáljon, lehetőleg természet-adta szépségek között, hozzánk fordulva vezetésért és támogatásért. Ha törekvése őszinte, akkor a tudás feltárul előtte.

Azután jön a szertartásos út, amely az isteni eszmék, a hatalom szavai és a pontos cselekvés egyesítése, tehát bizonyos fokig hasonlít az angyalok munkájához. Az egyházak és papjaik, akik ezen az úton akarnak járni, nyissák meg előttünk elméjüket és fogadjanak be munkájukba, nagyobbrészt engedve nekünk áldásos tevékenységeikben. Az angyalseregek tagjai ott lebegnek minden gyülekezet vezetői fölött, ott állnak minden pap mellett, mégis mily gyakran tapasztalják, hogy kizárja őket az emberek elméje által emelt sok korlát. Úgy a pap, mint a gyülekezet, tárják ki elméjüket, ismerjék fel jelenétünket, kérjék segítségünket. Nemsokára, nagyon hamar, néhányain kezdik majd hallani szárnyaink suhogását, érezni fogják munkájukban a megnövekedett erőt, később pedig a fokozódó boldogságot életükben. Miként Ő, aki eljött, mi is a boldogság üzenetét hozzuk. Hozzuk mi, akik az isteni boldogság kifejezései vagyunk, akik nem érzünk fájdalmat, sem szomorúságot; akiknél nincs sem elválás sem halál; nincs sérelem, hanem csak öröm, világosság és örökké fokozódó erő, ahogyan megtanuljuk mindig jobban és jobban kifejezni azt az Isteni Akaratot, amelyből születünk.

Örökké telve van csordultig életünk bőségszaruja. És annak bőségéből táplálhatnók az emberiséget. Övéké lesz a boldogság, amely sohasem fakul, hanem addig növekszik, amíg a boldogság extázisává válik. Prédikáljátok akkor, ti isten szolgálói, a Boldogság Evangéliumát, az Ő nevében és a miénkben. Bárcsak megnyitnátok nekünk szíveteknek és elméteknek ajtaját, amely vallásokat ősi tanításai ellenére zárt előttünk, s akkor mi megtöltenők minden vallás templomát.

S gyógyító is hívjon minket, és mi segítségére sietünk. A betegek hívnak bennünket, akik nem ismerünk fájdalmat. Ha szabadon jöhetnénk, a gyógyítás csodáit tudnók véghezvinni. Ennek a célnak elérésére egyesítsétek a gyógyítást a vallással, a szertartással, sőt a művész valóságglátomásával is. Minden olyan intézményben, ahol fiatalokat, betegeket, időseket gondoznak, magnetikus központot lehetne alapítani, amit mi fókuszként használnánk; szükség volna egy elkülönített, széppé varázsolt, s megfelelő szertartással felavatott szobára, amelyben Rafaelt és gyógyító angyalait lehetne hívni, és olyan légkört teremteni, amelyben ők dolgozhatnak. Mindehhez nem kellene különleges tudás, csak őszinteség és látnokiség; a szoba vagy terem formája nyolcszögű lehetne, kelet felé oltárral, amelyre az ország vallásának szimbólumait, a vallásalapító képét, továbbá gyertyákat, füstölőt, szenteltvizet és illatos virágokat helyeznének. Minden reggel az angyalok invocálásának szertartásával lehetne kezdeni, esténként pedig hálaadást tartani. (Lásd: XIII. fejezet) Minden betegszobában vagy kórteremben kis oltár állhatna, hasonlóan megszentelve és felhasználva. Pappá válna minden orvos, akolitussá² minden ápolónő, mi jönnénk és gyógyítanánk rajtuk keresztül, és segítenénk százféle módon.

Lehetne helyet találni számunkra az emberek otthonában is. Vannak országok, ahol az emberek hívják jelenlétünket, de még ott is, a megszokottság folytán a régi szokásokból az élet kivonult, s csak az üres formák maradtak fenn nagyjából. Jó lenne, ha a nyugati civilizáció számára alkalmas, átalakított formákat terveznének azok, akik szeretnének e hídon át a mi világunkba lépni. De talán a legmegfelelőbb módszer mégis ez lenne: külön szentély, amit kizárólag az angyalok invocálására és nekik felajánlva használnának.

Az angyalok szívesen segítenek szükség idején, váratlan válságban, betegségek, születés, halál esetén, de hatalmuk még nagyobb, jelenlétük még valóságosabb lehetne, ha minden otthonban volnának magnetizált központok. Valami gyönyörű tárgy, amit az angyalokkal és a természettel mentálisan összekapcsoltak, frissen szedett virágokkal teli váza, füstölő, rövid ima vagy invocáció reggelenként és egy áldás esténként elég lenne. Rendkívül fontos a tökéletes tisztaság, a derült és tisztult atmoszféra, valamint az, hogy a kölcsönös segítségben való együttműködés legyen az egyetlen indítók. Az egyszerű szertartást ki lehet még egészíteni a vallásalapítóról való megemlékezéssel, s esetleg egy imával, melyben áldást kérnek az angyalokra, emberekre egyaránt.

² Akolitus: minden olyan ember, aki nem római- vagy görögkatolikus egyháznak a híve

Ez csak néhány példája a kapcsolat és együttműködés általános módszerének, sajátos célokra azonban egyéb változatokat lehet alkalmazni; például a művész műtermében, a műtőben, az orvosi rendelőben, a hangversenyteremben, az előadóteremben; valójában mindenütt, ahol angyalok hasznosan tevékenykedhetnek. A kölcsönös együttműködésnek további területei várnak ránk a kertészet és mezőgazdaság birodalmában is.

Bár az emberek nagy része még nem fog rögtön közvetlen összeköttetésbe lépni az angyalokkal e tevékenységek segítségével – még ha ez esetleg kívánatos vagy szükséges volna is – de az emberek tudatában fokozatosan létrejön egy olyan változás, amely végül is előmozdítja az ilyen kapcsolatok megteremtését. Ilyen irányú fejlődés különösen a gyermekekre volna hatással, akik ilyen légkörben felnőve könnyebben fogják kifejleszteni és használni tudni azokat az erőket, amelyek az angyalokkal való kapcsolódáshoz szükségesek.

Lehet számítani sok egyéb üdvös eredményre is, amik abban fognak kulminálni, hogy az emberek élete és gondolkodása általában magasabb szintű lesz, mert az angyali tudattal való kapcsolódás következtében az ember szenzitívebb, finomabb, fogékonyabb lesz. Ez idővel befolyásolná a test – a fizikai test – jelenlegi külsejét, annak mozdulatait, taglejtéseit; az emberek mindig jobban fogják értékelni és kifejezni mindazt, ami az életben művészi és bájos.

Az élet zajától távol eső vidéki környezetben központokat és közösségeket lehetne alakítani gyakorlati használatra azoknak az embereknek a számára, akik szimpatizálnak ezekkel az eszmékkel és ösztönösen vágynak ezeket alkalmazni is. De bármelyik spirituális célkitűzésű közösség vagy központ munkáját rendkívüli módon megnövelné értékben, terjedelemben és erőben, ha felismernék az angyalok jelenlétét és gyakorolnák a velük való együttműködést.

Ez a völgy (a völgy, melyben az üzenetet kaptam) igen alkalmas ilyen törekvésekre, és valószínű, hogy itt a közeljövőben majd központok alakulnak és terjeszkednek, részben az ősi bölcsesség, részben az új vallás számára. Ezekben a központokban emberi és angyali munkálkodók mindig nagyobb megbecsüléssel fognak kölcsönösen együttműködni. Ez a völgy magnetikusan is, történelmileg is igen alkalmas a munkára; bármilyen módszert alkalmazzanak is, a sikert az együttműködés nagyban fokozza majd. Ennek a területnek az angyalai igen nagy készséget fognak mutatni az emberekkel való szövetkezésre, feltéve, hogy a munka alapját az ősi bölcsesség eszméi és ismeretei adják.

A forma előkészítése és felépítése a fizikai síkon a ti dolgotok, s a belső síkokon együttesen fogjuk az emberek fizikain túli énjével az életet kiárasztani, a belső növekedést stimulálni, a központot a betolakodóktól megvédeni és a felidézett erőket megtartani.

Az itteni központ egyaránt alkalmas lehetne úgy a közösségben munkálkodók részére, mint az olyan személyek számára, akik meditáció és tanulmányozás céljából a félrevonulást keresik. A siker mértékét nagyon felfokozza majd, ha az emberek és angyalok együttműködésének eszméjét

állandóan szem előtt tartják, ezért az ilyen együttműködést ajánlani kell mindazoknak, akik a központ hatáskörébe kerülnek. A további fejlesztés során létesíteni lehetne egy szanatóriumot vagy pihenőházat. Ez kolostorszerű intézmény volna azok számára, akik tanulmányozás, meditáció és kutatás céljából az elvonulást keresik; ugyanitt irodalmi és művészeti osztályok lennének, amelyek gondoskodnának drámai előadások, táncok, ritmikus gyakorlatok bevezetéséről. Az ilyen elgondolások sikeres megvalósítása azt eredményezné, hogy mintaképpül szolgálna hasonló központok létesítésére a világ más részein.

A velünk való együttműködés sikerének szempontjából alapvető tényező az, hogy ezt a lehetőséget mentálisan elfogadjátok, folyton szem előtt tartjátok, és a mentális világban alkalmazjátok, bármilyen munkát is végeztek. Aki ezt komolyan gyakorolja, szinte elkerülhetetlenül kifejleszti azt a képességet, hogy felismerje az angyalok jelenlétét és együttműködését, akik pedig tévedhetetlenül válaszolnak a felszólításra, hogy segítsenek. Tisztában kell lenni azzal, hogy ezt az elképzelést meg kell tartani annak legegyszerűbb formájában, teljesen szabadon minden feltűnőségtől, vagy bonyolult szertartástól, s nem ajánlatos valamelyik egyéni angyallal közeli személyes kapcsolat megteremtésének megkísérlése, vagy pedig megpróbálni kihasználni az angyalokat személyes hasznóból, érdekből vagy kíváncsiságból. Az ilyen törekvések majdnem elkerülhetetlenül szerencsétlenséghez vezetnének, és ezért szigorúan tilosak. Oly természetesen dolgozzatok az angyalokkal, mint egymással, vagy mint a háziállatokkal. Amint már említettük, kell hogy egyszerűség, tisztaság, egyenesség és személytelenség jellemezze mindazokat, akik szeretnének eredményesen részt venni az ilyen kölcsönös törekvésekben. Az ingerlékeny, emocionális vagy kiegyensúlyozatlan egyént nem lehet biztonságosan kapcsolatba hozni a nagy erővel, amelyek az angyali fejlődés mögött és azon keresztül működnek. Ideális munkálkodók azok a férfiak és nők, akik rendkívül gyakorlatiasak és fegyelmezett gondolkodásúak, akiknek megvan a képességük az idealizmusra és a pozitív képzeletre; ezeket a típusokat kell kikeresni az olyan tervek végrehajtására, amelyeknél az emberi – angyali együttműködést akarják megvalósítani.

Bár a világ általában gúnyolja törekvéseinket, a növekvő szimpátia biztosítja van. Az emberi szívben és elmében ott él az ilyen irányú ösztönös vonzalom, amely egyrészt azoknak az időknek ősi emlékezetéből ered, amikor az angyalok együtt éltek az emberekkel, másrészt a minden emberi lélekben ott lappangó természetes látnokságra vezethető vissza.

III. FEJEZET

A második üzenet

Az angyalok nem imádatot, hanem szeretetet kérnek tőletek; azt kérik, hogy mindnyájunk Atyja iránti dicséretben és hálaadásban hozzátok kapcsolódhassanak, hogy együtt imádhassuk az angyalok és emberek legfőbb Tanítóját. Imáink erejét felfokozza, ha a ti imátokkal együtt ajánljuk fel, s gazdagabb lesz az élet számotokra, amikor az együttes dicsőítésre válasz érkezik. Használhatóságunk isten munkájában növekedni fog azáltal, hogy megosztjuk veletek. Az angyalok és emberek testvérségének bevezetésével az emberek élete és világa gazdaggá és boldoggá lesz. Ennek a testvérségnek az a célja, hogy tágítsa az emberi szeretetet, hogy bevonja annak rózsás izzásába az angyalokat is, úgyhogy ezen testvérség fogalma – az eljövendő korszak alaphangja – korlátok nélkül, kitágulva foglaljon magába minden élő dogot, halandót és halhatatlant – a levegő, a tűz és a víz éterikus világában lakókat – a Tér határtalan birodalmainak népeit.

Közeledik az a kor, amikor ezek a lények láthatókká lesznek számotokra, mert ha beengeditek őket saját világotokba, akkor ők sem zárják el előletek világaikat; hívni fognak benneteket, szélesre tárva a kapukat, hogy lépjete be; felajánlják nektek, hogy megosztják veletek azokat a felbecsülhetetlen értékű szellemi kincseket, amelyeket ők oly régóta őriznek. A szeretet fogja kitárni a kaput; szeretet elsősorban közöttetek, hogy eszetekbe ne jusson visszaélni a tőlünk kapott ajándékokkal; és szeretet az angyalok iránt, akik e szeretetből merítik az erőt, hogy feltáruljanak előttetek. Az angyalok szeretetüket és üdvözlésüket küldik nektek, kinyújtva kezüket barátsággal, amint az Úr kívánta, Aki nemrégiben jött újra el hozzátok és hozzájuk. Angyaloktól körülvéve jön, mint hajdanában, és mi, az ő szolgálói, hozzuk üzenetét a testvérségről és a szeretetről:

„Éljetek ugyanabban a gondolatban egyik a másikkal, mert csupán egy Élet van, határtalan és kimeríthetetlen, ami mindnyájatoknak igazi lényege. Menjete az emberek fiaihoz, hirdesséte nekik buzgón még egyszer, hogy újból visszajönnék azok az idők, amikor az angyalok együtt élte az emberekkel. Tegyéte ezt, mert ez Isten akarata.”

Most, hogy megkaptuk e reánk rótt parancsot, jövünk hozzátok és sok várakozóhoz, felajánlva nektek szolgálatunkat és szeretetünket, hogy az Ő akaratát teljesítsük.

Mi lesz a válasz, Földnek lakói?

Mi erre várunk. Tüzet gyűjtanánk szívetekben, hogy érezzéte ugyanannak a nagy lángnak izzását, ami bennünk ég, az isteni Élet lángját, ami megújít, amikor elpusztít; örökké megújítva tüzes erejét azoknak életében, akikben ez a láng ég. Ez az angyali élet értelme, ez az angyali tűz titka, az isteni tűzé, ami szakadatlanul ég; ez az a láng, ami a halhatatlan szikrából, legbelsőbb

Énünkől pattant, ami a világegyetem központi tüzes szívéből fakad – a Szellemi Napból.

Minden képességetek fokozódni fog, minden erőtök megnövekszik, míg csak az életből elragadtatás nem lesz, amíg csak eddig nem sejtett szépség nem nyilvánul meg mindenben. A szeretet, az élet, a boldogság olyan képessége támad fel bennetek, amiről még csak nem is álmodtatok. Így fogjátok megtalálni a boldogság, az elragadtatás birodalmába vezető utat, ahová Urunk, az Ő isteni kegyelmében el fog vezetni benneteket.

Mindez és még több vár reátok a jövőben, mely jövő közeli vagy távoli aszerint, hogy hogyan válaszoltok Neki és angyalseregeinek. Új világot akar Ő feltárni előttek - amely új világ régebbi, mint ti magatok – kitárni nektek a még láthatatlan birodalmakat; el fogja távolítani szemetekről a hályogot és a látomás nagyszerű lesz.

Jöjjetek ebbe a birodalomba, a halhatatlanság országába, melyben mi lakunk; osszátok meg velünk az örömeket, melyek soha nem hiányoznak; egy világnak nagyszerűségeit, ahol a halál ismeretlen, ahol nincs sem elkülönülés, sem fájdalom.

A látomás szépsége, ereje és öröme áradjon le a ti világotokba, meggyógyítva annak kínjait, csökkentve robotját, csúnyaságát és bűneit, hogy az emberek büszkén emelhessék fel fejüket, hogy megint istenekké válhassanak, amivé lenniük kell.

A beesett szem, a hervadt arc, a mogorva tekintet, a megszegyenült kifejezés, a csúnya otthon legyen a múlté. Az élet legyen szép mindenki számára, nemcsak egyeseknek; mert Ő, aki eljön, mindenkihez jön, és el fogja távolítani ezeket a sötét foltokat az emberi fajról, mert Ő látja bennetek a felszabadulásért küzdő Istent.

Boldoggá kell tenni a sötét, sivár, unalmas, sírszerű életet, örömmel kell megtölteni és azzal a szabadsággal, amit Ő akar nektek nyújtani.

Ébresszétek fel magatokban a kialakuló Istent; ne zárjátok el, ne temessétek mind mélyebbre, a saját önzésetek iszapjába. Így fog minden felemelkedni, s megszületik egy szebb faj, kialakul egy nemesebb típus, mely értékesebb temploma lesz az emberi testnek, s boldog, egészséges, erős, szabad, megfelelő lakóhely a benne rejlő Isten számára.

Az Úr eljön, hogy segítsen nektek ezt beteljesíteni. Mi is jövőnk segíteni nektek és Neki, felajánlva magunkat. Mi, akik soha nem éreztük a Föld gátl és öldöklő súlyát, nagyra becsülünk benneteket ezért a nagy vándorlásért, amit oly mélyen az anyagi világokban tesztek, oly messze távolodva az ő arculatától – pedig Tőle eredtetek. Most, hogy arcotokat ti is hazafelé irányítjátok, az Úr meghagyja nekünk, hogy üdvözlő éneket zengjünk; azt kívánja, hogy találkozzunk veletek az úton, és titeket kézen fogva, a visszatérés ösvényén gyorsabban vezessünk vissza az Ő otthonába, a világosság lakóhelyére.

IV. FEJEZET A Legmagasabb

Az emberek nagyon is megelégszenek azzal, ami nem a legmagasabb, és nem törekednek eléggé minden ténykedésükben a még magasabbra. Még a kellemes baráti beszélgetésekben is törekedni kellene arra, hogy a gondolat, a szó és a cselekedet mindig a legmagasabb legyen. Amikor ez nincs így, akkor a szív és elme éle eltompul, a nagyság érzete lehull, a kisebb dolgok lépnek előtérbe és akadályozzák a lelket, késleltetve az Ösvényen való haladását. Ezeknek nem így kellene lenniük, ezek nem szükségesek; még a kicsiny dolgok is nagyok azok szemében, akik állandóan fölfelé törekednek. Tegyetek valamit nagyra minden dologban. A járás, a közlekedés, a kandalló melletti társalgás, mindenféle háztartási művelet, minden földi kötelesség, élvezet és fájdalom, küzdelem és nyugalom: legyen mindig nagy, a legnagyobb, ami eddig csak derengett bennetek, hogy elérhessék a Legmagasabbat.

Ez legyen a jelszó mindnyájatok számára – a Legmagasabb! – és mindazok, akik csatlakoznak sorainkhoz, kötelezzék el magukat e jelszóval. Mi is elköteleztük magunkat; valahányszor ezt a belső ígéretet valaki kimondja, egy angyal elismételve azt, fáklyaként hordozza, hogy növelje a nagy erőtartályt a mi munkánk számára. Aki így el akarja kötelezni magát, vonuljon vissza az egyedüllétbe, külön szobájába, vagy valami füves magaslatra, valami erdő árnyába, vagy ha ezt nem tartja szükségesnek, szíve belső kamrájába. Ott először meditáljon meghatározott szándékkal, keresve, hogyan hatoljon be a mi eszménk mélységeibe és értelmébe; és amikor már magáévá tette ezt az eszmét, komolyan határozza el magát, hogy mindig erre fog törekedni, jelen és eljövendő életein át, állandóan emlékezetében tartva, hogy a nagyok minden dolog nagy.

Ily módon talán sikerülni fog eltávolítanunk azt a mételeyt, a fásultság mételeyét, amely az emberi fajt fenyegeti. Oly mélyen elmerült ebben az emberiség, hogy csak háborúk, földrengések, tűzvészek és árvizek, éhínség és hirtelen halál mozdíthatja ki aluszékonyaságából. Magasabb Énetek – angyali Énetek – folytonosan arra törekszik, hogy fölébresszen benneteket; látomásokat küld álmaidokon keresztül, de ha itt-ott valaki meg is mozdul és nyújtózik egyet, legtöbbször visszatér aludni; álmaidokat a külső dolgok kényszerével kell megzavarni. Háborúk jönnek, hogy felriasszanak benneteket a további háborúktól! Pestis és éhínség keresztezi a gondatlan életet, és mikor látjátok, hogy ezek nyugalmatokat fenyegetik, ébredtek fel, hogy egy ideig a magasabb Énben éljétek. És az Úrhoz éppen azért imádkoztok, hogy ezektől mentsen meg benneteket! Pedig a szabadító mindig bennetek van, az a ti legbelső Énetek; minthogy pedig nem hagyjátok felkölteni magatokat a bennetek levő Én által, a kívül levő Énnek kell felébresztenie benneteket. Tudjátok meg, hogy a háborúban, dögvészben, kataklizmában saját magatok látjátok saját lelketek kifejeződését, ez a lélek jár a kezében fáklyával a hálótermekben, ahol a testek

nyugszanak, hogy kimozdítson benneteket az alvásból, és elűzze az önelégültség és megelégedés sötét árnyait. Ez a másik Énetek újra meg újra fog jönni, hogy ti magatok izzátok el mindörökké ezeket a sötét árnyakat. Ezek a lelkek olyan nemzetekből, olyan emberekből jönnek, akik válaszolni tudtak a legmagasabbra, akik annak törvényei szerint élnek; akik látják a legnagyobbat, és ily módon igyekeznek azt kifejezni, akik soha nem pihennek, sem nem alusznak, mert el vannak telve azzal az erős vágygal: csak menni előre, a szellemi világ hegyeinek egyik csúcsáról a másikra. Ez a felszabadulás útja, testvéreim, semmi más. Aki azt mondja nektek, hogy a háborút törvényrendelettel meg lehet szüntetni, rosszabbat tesz a hazugságnál. Ez annyi, mint eltakarni az igazságot, hogy az emberek biztonságot érezve vissza süllyednek újra az álmaikba – a háború pedig visszatér megint a maga idején.

A mi testvérségünkben azzal kell kezdenünk, hogy a nagy eszmény felé törekedjünk – a Legmagasabbra – és mindenkinek meg kell ígérnie, hogy semmi más nem fogja kielégíteni a lelkét. Nektok kell hirdetnetek ezt az evangéliumot, hogy minden dolognak – jónak és rossznak egyaránt – az oka bennetek van; hogy a jót lehet jobbra tenni, és hogy a rossz eltűnhet pusztán a belülről jövő cselekvés által. Az emberek életét kell megreformálnotok, nem a törvényeket; az életet pedig csak akkor lehet megváltoztatni, ha alkalmazkodik a Legmagasabbhoz, és megszűnik a kicsinyes dolgokkal törődni.

Senki nem érvelhet azzal, hogy nincs tudomása ezekről a dolgokról. Hírnök hírnök után jött és terjesztette az igazságot mindenütt. Ti magatok zártátok el az ilyen igazságokat a templomba, az imaházba, a mecsetbe, és a törvényszékben bíztatok, míg az önmegtagadás ismeretlenné vált, és helyébe az Én tagadása lépett. Még mindig megvetően kacagtok, mikor azt mondják, hogy a szeretet fogja megváltani a világot, vagy a tisztaság, az igazság, a törvény, az áldozat. Az emberek megkeményítették szívüket; s Ő mégis eljön, a szeretet, a tisztaság, az igazság megtestesülése, a törvény és áldozat megtestesülése azért, hogy tanítsa nektek újra az ősi igazságokat, nehogy háború – egy még nagyobb háború – legyen a tanító helyett, az angyalok és emberek Tanítója helyett.

Legyen a mottótok és jelszavunk a jel, ami által megismerjük egymást nappal és éjszaka: - a Legmagasabb! Keressetek egy művészt, aki megrajzolja az angyali sereg egy tagját, amint a földgömbön áll és az égre mutat, alatta a jelszóval: „A Legmagasabb!” Nevezzétek el „égre mutató angyalnak”, használjátok e képet jelvényekhez és talizmánokhoz, telítsétek meg erővel, szeretettel és a végrehajtás bátorságával, hogy mindazok, akik viselik, teljenek el isteni elégedetlenséggel, a Legmagasabb iránti erős vágygal, a cél elérésének sóvárgásával. Tanuljátok meg a mentális világban elkészíteni ezt a formát, megtölteni ezzel a kívánsággal, és kiküldeni az emberekhez. Töltsétek meg teljesen akarattal, hívjatok le egy angyalt, hogy éltesse ezt a formát életével. Míg végül is betöltitek a mentális világot az angyaltermészet izzó formáival, amelyek harsonázva szólítják az emberek mentális énjét és felébresztik őket alvásukból. Árasszátok el a mentális világot ezzel az eszmével: a Legmagasabb eszméjével.

V. FEJEZET

Türelem

El tudsz gondolni egy annyira mohó vágyat – munka utáni vágyat – amelynél úgy látszik, hogy súlya alatt testünk majdhogy összetörik? S mégis, ez a mohóság, ha türelemmel vegyül, akár ezer évig is tud várni. El tudod képzelni? Neked ezt a fenséges türelmet kell elérned, mert a türelem egyúttal az erények nagy sokaságát is magában foglalja, az ellenőrzés és megfékezés erejét, a Terv vízióját, a valóság ismeretét, az eredményektől való különválást, valamint az akaratnak, az értelemnek, a testnek összehangolását úgy, hogy amikor itt az idő, ezek egy-akaratlanul cselekedjenek. Az ilyenfajta türelem nem oltja ki a szolgálói vágyás tüzeit, hanem inkább hevesebben izzóvá teszi abban a tömörítésben, amit az akart és az elme reá gyakorol. Mikor azután végül elhangzik a parancsszó, mikor egy korszak elmúltával elérkezik a nap, akkor ez a régóta felhalmozott erő felvillan rajtunk keresztül. Parittyák leszünk Isten kezében.

Most elérkezett ez a nap! A felhalmozott energiák, melyek a nagy eszme erejéből valók, kiszabadultak a ti világotokba. Ne féljetek a következmények miatt, a cél biztos. Nem a semmiért tervezett a ti hierarchiátok és a miénk azon az időn túl, amivel ti képesek vagytok számolni, egyre várva a nap elérésére; így azt mondom: a cél biztos! Még meg nem született korok számára terveznek ők, nagy vázlatokat, megtestesítve az Isteni Akaratot, részleteiben is, le egészen az általuk kiválasztott angyalokig és emberekig. És mi? Mellékes dolgok vagyunk csupán, szalmaszálak, melyeket az isteni lélegzet elfúj, hacsak nincs ezekben a szalmaszálakban ugyanaz az élet, úgy hogy ÉLET válaszol az ÉLETNEK, teljesítve az Ő akaratát.

Jusson eszetekbe mindig, hogy az erőnek végső forrása az eszmében van, és az erő, amit itt a megnyilvánult világokban használunk, csak az erőkiadásokból való, és az Isteni eszmének a visszatükröződése. Ha ez valóban létezik, akkor sem feltartóztatás nem csökkentheti annak hathatóságát, sem valamilyen körülmény nem akadályozhatja annak végső kifejeződését.

Erre a tudásra kellene alapítani a türelmet.

VI. FEJEZET

Béke

A béke nemcsak egy elérendő tulajdonság, hanem a természet lényeges alaptörvénye; minden dolog veleszületett lényegéhez tartozik és – akárcsak a szeretet – összetartó alapelem. Minden mozgás mögött nyugalom van – minden hang mögött csend. Még a szférák mozgása és zenéje mögött is béke van: Isten egyensúlya. Bár Isten minden egyes planétája és népei mozognak – Ő maga mozdulatlan és semmi nincs olyan az Ő tágas birodalmában, ami megzavarhatná az oly szilárdan megalapozott békét. Nektek is – ha elérhetitek – meg kell találnotok ezt a békét, az Isteni Egyensúlynak ezt az erejét, amit semmi sem ingathat meg a külső világban, és amit semmilyen kedvezőtlen körülmény el nem pusztíthat. Szeretném a gondolataitokat ehhez a nagy megismeréshez irányítani, hogy felfedezzétek önmagatokban azt, ami Isten Békéjének a visszatükröződése. Ez nem a ti sajátotok, ez nem valamilyen megszerezhető tulajdonság, ez egy erő, amit felszabadíthattok; ez lelketekben az egyensúlyt szabályozó központ. Olyan mélységesen mozdulatlan, olyannyira tökéletesen hangtalan, hogy eleinte a lélek elszigetelődésének tűnhet.

A békének e birodalmához az út az értelmén keresztül vezet, mivel a béke határaihoz vezető utak gondolatokkal vannak kikövezve; ezeket az utakat kell a léleknek járnia. Ezért a gondolkodáson kell kezdenetek. Gondoljatok gyakran a békére, de ne tévesszétek azt össze a nyugalommal, sem pedig a külső dolgok bármilyen állapotával, akármilyen hangtalanok, akármilyen mozdulatlanok is azok. Nektek mélyebbre kell hatolnotok, a lélek legbelső világába, ha meg akarjátok találni a Béke Országát. A béke nem az értelemben és nem is a szívben található, bár mindkettőnek lényege mélyen benne gyökerezik. Meditáljatok a békén! Az utat, amelyen később haladnotok kell, így fogjátok kikövezni, hogy sima és könnyű legyen lábatok számára, amikor majd járjátok. Amint közelebb kerültök a Béke Országának határához, fokozatosan megszűnik a megnyilvánuló élet érzése, és egyedül fogjátok érezni magatokat. Ne féljétek! Ez csak a Béke Országának aurája, amely szélesen és messzire elterül. Ez fogad benneteket az úton. Lépjétek be és engedjétek, hogy hatalmas erőssítsen benneteket a keresés további szakaszain. Ahogyan a csend majd mindinkább mélyül körülöttetek, üdvözljétek azt és engedjétek, hogy átjárja lelketeket, amíg azt nem érzitek, hogy minden idegszálátok, minden atomotok nyugalmat talált.

Ne tévesszétek össze ezt a mély visszatükröződést magával a céllal, ahogyan ezt sokan tették. A béke mélyebben fekszik, a legbelső zugokat is át kell kutatni még akkor is, ha az egész természet látszólag pihen, és a cél már majdnem elértnek tűnik, haladjatok csak tovább, és folytassátok a kutatást. A felvonóhidat leeresztették, a védőrácst felhúzták. Siessetek tovább, mert ehhez a rátok vár békéhez képest a már megismert béke egyenetlenségnek és zűrzavarnak tűnhet. Annyira távol van a valóságtól, akár a földi tűz a spirituális

naptól, bár rokon vele, és ezért található az úton. Ez a külső béke volt és nem a ti belső sajátotok. Tehát menjete át a kapukon, és vesszete el, feledkezete el önmagatokban. Hulljate a mélységbe. Vessete magatokat a tóba. Az áldozati szent edénybe, amely – bár semminek látszik – mégis minden: a béke tava!

Gondolkozate el mélyen ezeken a szavakon, testvéreim, és próbáljatek meg a keresést. Ez a keresés a mi angyali fegyelmünknek egy része, az angyali seregek iskolája. Mivel az angyaloknál nincs meg a földi testnek a lehorgonyozottsága, a dévák nem használhatók nagyobb feladatokra mindaddig, amíg meg nem találják saját legbensőbb mélységeikben azt a szilárd pontot, ami emelőként szolgál nekik, ahogyan a ti testetek szolgál a ti szellemeteknek. Más hiányában a legbensőjükből kell megtalálniuk a támpontot. Miért ne találhatnatek meg ti is? Mivel belső támponttal is, hússal is rendelkezete, miért ne őrizhetnetek meg szilárdan ezt a külső egyensúlyt, amely a lelki béke kifejezése, az „Én” végső, legmélyebb pontja, amelyen túl már megszűnik az „Én”?

Ebből az oly mélyen belül lévő forrásból szabadult fel az az erő, amelynek még a galileai tenger dühöngő vihara sem tudott ellenállni. Ebből az országból szólalt meg Ő, Aki így parancsolt a szélhez és a hullámokhoz:

- Békesség, csituljatek el!

Bár e békesség nem erről a Földről való, mégis olyan erővel rendelkezik, ami ellenállhatatlan, és ami kell, hogy minden földi dolognak sajátja legyen. Amikor Ő átadta békéjét az övéinek, így szólva:

- Én nem úgy adok, ahogy a világ ad! – ugyanebből a belső országból szólalt meg. Ugyaninnen jött az az erő is, amely zenéjével megszelídítete a thrákiai vadon legvadabb és legharcosabb teremtményeit is – lehajlított a fák ágait, kényszerítete az oroszlánt, a tigrist és a kígyót, hogy levessék vadságukat, szenvedélyességüket, és megnyugodjanak, mert Orfeusz ezt énekelte:

- Békesség, maradjatek nyugton!

És ahol a Legmagasabb jelen van, ott örökös béke honol, ott látszólag megszűnik a mozgás.

Így Ő, aki ebben az öröké tartó egyensúlyban él, eljön, hogy békét hozzon. Ahogyan Ő onnan jöve békét hoz a világnak, ugyanúgy ti is békére tudtok lelteni, ugyanebből a forrásból, a legmélyebb pontból, a szilárd pontból, a bensőtökben lévő nyugvópontból táplálkozva. Alacsonyabb énekek háborgása meg fog szűnni. Nektek is meg kell szereznetek annak a távoli országnak a varázslatát, amely megadja hangotoknak a hatalmat arra, hogy elmondhassatek:

- Béke veletek, csituljatek el!

A külső világ egyetlen élőlénye sem tud ellenállni ennek az erőnek. A legvadabb szilf, a tűz legszenvedélyesebb teremtménye, a vihar elementáljai, a földrengés, a tűzhányó kitörései és az árvíz – mind-mind kénytelenek megtorpanni, akadálytalan, féktelen játékukat abbahagyni annak a parancsára, aki igazán képes így beszélni:

- Béke veletek, csituljatok el!

Ez a békesség minden szép dolognak a lényege. A nyugodt óra, a békés jelenet, az otthoni tűzhely, azok kézszerítése, akik szeretik egymást, a hívő imája, a szent imádata, az Istenek áldása – mindezek lényege a béke és béke nélkül megszűnik a szépségük. Ezért szerezték meg magatoknak a békét!

A ti népeiteknek oly sok mindene van, ami szép lehetne, azonban nem az, mert hiányzik belőle a béke. Ti utánozzátok a szépet, de béke hiányában nem éritek el. Majdnem minden művészeteket megrontja a túlságos igyekezet és a béke hiánya. Csak a legnagyobb tűz-embereiteknek sikerült igazán nagy művészekké válniuk, nagyokká oly mértékben, amennyi békét tudtak műveikbe sűríteni. Hiszen a természetben minden szép: a drágakő, a rózsza, a gyom, a rovar, az állat, az ember. Mindezek egy olyan művészet termékei, ami a békéből fakad – mint a lótvuszvirágok, amelyek a tó felszínén pihennek.

Ó, testvéreim, ha átadnátok a világnak ezt az egyetlen üzenetet és felkérnétek az embereket a béke keresésére! Nem a fegyvercsörgetés megszüntetésére, nem a polgári vagy ipari versengés abbahagyására, nem az embernek emberrel szemben való igényeinek csökkentésére – hiszen ezek csak a hüvelyek, a pelyvák, amelyek a levegőbe szóródnak a karmikus malmok őrlése következtében. Ha elkerülhetnétek a háború karmikus adósságát, elvezethetnétek az emberi lelkeket a benső Béke Országába, ahol elmélkedhetnek és mindenki megtalálja a Isteni Békét önmaga számára.

Bárcsak versenyre kelnétek a levegő könnyű szárnyú, halk léptű déváival, akik nem hangtalanul, hanem dalolva élik életüket, akiknek minden mozdulata harmónia, akiknek minden gondolata tündöklő képet fest az ég vásznára, akiknek minden szívdobbanása örömsuttogás!

Ha elmondjátok az embereknek, hogy jövünk, kérjétek meg őket a nevünkben:

- Ápolják, gyakorolják a békét!

Az élet szükségszerűen mozgás, a mozgás hang, de tegyék lehetővé, hogy az emberi élet minden hangja harmóniát hozzon. Tanítsátok meg az embereket arra, hogy útjukat dallamossá és kellemessé tegyék. Tanítsátok meg őket arra, hogy figyeljék a fák zenéjét. Mutassák meg nekik: hogyan élnek a fenyők, a bükkfák, hogyan hajladoznak, rezegnek a szélben, állandóan dalolva. Az idők kezdete óta hajladoznak és énekelnek így, most már képtelenek énekükbe éles hangot vagy disszonanciát vegyíteni, bármilyen körülmények között is.

Gyakran annyira közel jövünk hozzátok, hogy reméljük: meghalljátok szárnyaink suhogását. Mégsem sikerül... Oly gyakran vagyunk kénytelenek visszavonulni, elúzva, majdnem rémülettel a ti életmódotok következtében létrehozott hangok és formák miatt. Kérjétek, hogy minden olyan hangot, amely sérthetné egy gyermek fülét, szüntessenek meg a városokban, az utcákon, a vidéken, a gyárakban, a tanyákon vagy a földeken. Így távolítsátok el fokozatosan ezt az áthatolhatatlan lárma-akadályt, mait a mi világunk és a tiétek közé emeltetek. Tanítsátok meg népeiteket a nyugodt órák megteremtésére,

hogy megismerjék a béke örömét, a csendes boldogság érzését, mert ezek az emberi élet maguktól értetődő képességei, ezeknek kellene a ti életetek természetes kifejezésének lenniük. Ha ezeket nem szereztétek meg, akkor hogyan ismertessük meg veletek a béke mélyebb ösvényeit, az emberfeletti utat? Hogyan vezessünk el benneteket valós önmagatokon túl abba az országba, ahol Isten látható, amint békéjének kertjében sétálgat?

Indítsatok nagy hadjáratot és kérjétek fel erre mindenkit – aki majd hajlandó lesz segíteni jönni – hogy a csúfságnak és erőszaknak ezt a hatalmas hullámát elűzzétek. Ez a változás lényeges előfeltétele közös ideáljaink megvalósításának. Hiába kaptunk parancsot a Béke Hercegétől, hiába vagyunk eltelve a Szeretet Urának szeretetével: nem jöhetünk addig, amíg le nem csendesítitek minden élet-megnyilvánulásotokat, amíg meg nem halljátok, amint kopogtatunk ajtótokon, és meg nem halljátok lépteinket szívetek mentén. Az egyenetlenségnek és rútságnak el kell tűnnie a világból. Ennek eltávolítása együttes feladatunk bár, de elsősorban a tiétek. Már a munkátok kezdetén jutalom vár rátok: mert amikor elhozzuk ajándékainkat az embereknek, olyan zenét fogtok hallani, olyan szépséget fogtok látni, amely meghaladja legnemesebb álmaitokat is. Olyan ajándékokat hozunk, amiket csak azok a világok kaphatnak, amelyek be tudják fogadni azokat. Ajándékainkat vissza sem lehet tartani, ha egyszer az előkészületek megtörténtek. ZENE ÉS SZÉPSÉG – mert minden időközön át ezek voltak az angyalok ajándékai. Az angyal bensőjében élő Isten minden tulajdonsága és mozdulata fejeződik ki ezeken keresztül. Az egymás iránti, egymás közötti szeretet dalokban jelentkezik nálunk. A nagy gondolatok szimfóniák. Amikor szeretetre szeretettel, gondolatra gondolattal felelünk, akkor a körülöttünk lévő levegő megtelik hangokkal, felhangokkal, harmóniákkal, dalokkal, énekbeszéddel és nagy korálokkal. Ezek nem arra készültek, hogy megmutassák ajándékainkat, hanem szépségek gyanánt, amelyeket nem lehet visszatartani – szépségek, amelyek teljesen fejletten kipattanó természetes kifejezői egymás közti érintkezésünknek, életünknek, szeretetünknek, munkánknak, a mi saját világunkban.

Amikor gondolkoztok, ti is képet alkottok magatoknak, ti is zenét szereztetek mindenkor, amikor éreztetek, és fényt is, színeket is, formákat is. Ezek a dolgok ragyogónak és szépnek látszanak a ti világotokban, zenéjüknek szépsége eltöltheti füleiteket.

Ezek a dolgok mind ott vannak körülöttetek - igaz, hogy módosítva, s így ti nem ismeritek őket. Ti nem a szépségnek éltek, a ti életetek nem egy dalra való állandó figyelés. Sőt mi több: ti megrontjátok a dalaitokat, formáitokat, világosságotokat kapzsisággal, önzéssel, bűnnel. Tévelygéseitek hamar eltűnnének, ha hallanátok a szörnyű hangokat és látnátok azokat a formákat, amelyek mind ezekből fakadnak.

Ha láthatnátok mindazt, amit mi látunk, csodálkoznátok* e azon, hogy az angyalok sírnak, amikor az oly mélyre süllyedt Istenekre – az emberekre – tekintenek?

VII. FEJEZET

Nevelés

Ez a tanító útja:

- 1.) a lelket felemelni,
- 2.) a szellemi látókört kiszélesíteni,
- 3.) az értelmet új életre kelteni és
- 4.) a testet, szellemet és lelket összhangba hozni.

Hogy benneteket taníthassalak, mindenekelőtt az Öröm Birodalmába kell titeket vezetnem, hogy a tudás hozzátok közelebb hozható legyen.

A Tudás logikus elrendezése szerint: Igazság.

S Tudás - Igazság az emberi lélek tükröződésében. A Tudás a tanulónak életjelensége, e kettőt – a Tudást és a Tanulást – nem szabadna egymással összetéveszteni. A Tudás mindent összefoglal, amit a Tanulás ad. A Tudás az Egység kifejezője az Ezzék Világában.

A Tudást meg kell különböztetnünk a Bölcsességtől. Mialatt a Bölcsesség állandóan növekedik, addig a Tudás állandó marad. A Bölcsesség a Tudás lényege. A Tudás gondolatok formájában fejezi ki a Bölcsességet. A Bölcsesség beleszületett az emberi lélekbe, ezzel ellentétben a Tudást az emberi léleknek meg kell szereznie. Ha már egyszer megszereztük a Tudást, az már tovább nem szükséges: a Tudásra csak mint kulcsra van szükség, hogy felújíthassuk az elrejtett Bölcsességet önmagunkban. A Tudás a nem-valósághoz, a Bölcsesség a valósághoz tartozik. A Tudás elmúlik, a Bölcsesség megmarad. A Bölcsesség olyan, mint a virág, a Tudás pedig mint az illet. A Tudás világosság, de a Bölcsesség a Nap; a Tudás a kép, a Bölcsesség a vízió – és az emberi lélek a művész.

A tanító számára a tanuló a művész, aki a Bölcsességet Tudásra fordította át, miután a Tudás által elérkezett a Bölcsességhez. A lélek tanítója a Bölcsességet tanítja és nem a Tudást. A lélek tanítójának kell a tanítványt felemelnie, hogy számára a Bölcsességet közelebb hozza, hogy a kezét kinyújthassa azért a Tudásért, amely után vágyakozik.

A tanító időközben figyelemmel kíséri a tananyag kiválasztását, és befolyást gyakorol a megszerzett Tudás kifejezésére.

Amint a tanítvány a Tudással megismerkedett, a tanító megmutatja neki, hogyan használhatja kulcsként ezt a megismerést, hogy vele a rejtett Bölcsességet megnyithassa. Ha az ajtó kitarul és a Bölcsesség nyilvánvaló lett, akkor a tanító visszavonul, és csak messziről ellenőrzi a tanítványt.

A Bölcsesség csak akkor lehet nyilvánvaló, ha a lélek felemelkedett – engedjétek tehát, hogy a jövő tanítói legelőször megtanulják, hogy miképpen lehet az emberek lelkét magasabbra emelni.

A tanítást imádsággal kellene kezdeni, miáltal a tanítvány megtanulhatja, hogyan szabadítsa meg lelkét a földi dolgoktól. Ha ezt már tudja, akkor fel kell emelkednie az imádság rezgésvonaláig, hogy ez által a lelkét fel tudják vinni a Magasságokba. Ha már felemelték a tanulót oda, ahol a Tudás honol, akkor a tanítónak a tanuló mellé kel állnia, és őt mindaddig kézben tartani, amíg csak e szokatlan országban meg nem találta az Egyensúlyt. Akkor és csak akkor foghat hozzá a tanító a tanuló tanításához. Csupán csak egy tanítási mód van, éspedig: mindenben közösen részt enni, mert ezzel a módszerrel tanít Isten – és minden tanító olyan legyen tanítványa számára, mint egy Isten. A tanítás művészete – Isten művészete. Nagy Univerzumában Isten szándéka az, hogy neveljen.

Minden tanítónak arra kell törekednie, hogy Istenhez hasonlatos legyen, mert amint megnyilvánul a kicsiségekben istenségük, egész tevékenységük istenivé válik.

Egy nemzet tanítói annak legnemesebb fiai, legnagyobb egyénei kell, hogy legyenek. Meg kell tanulniuk, hogy lélekben felemelkedjenek. Szellemükben meg kell találniuk azt a titkos Ösvényt, amely az Értelemtől elvezet a Bölcsességhez és a Bölcseségtől vissza az Értelemhez. Minden nap meg kellene járniuk az ösvényt, mígnem a Testnek, az Érzésnek, a Gondolatnak, az Eszméknek és a Bölcsességnek útjai számára meghitt területté nem válnak. A tanítónak felváltva át kellene néznie mindezeket a területeket, míg csak el nem igazodik valódi lényegükön, míg csak meg nem tanulja, hogy szilárdan és szabadon álljon meg minden világban. Akkor és csakis akkor lesz képes valóban arra, hogy neveljen. Akkor lesz egyedül képes tanítványa lépteit az ösvényen vezérelni, amelyen az elindult, akkor tudja majd tanítványát felszabadítani, hogy egyedül járja tovább útjait.

A tanít legmagasabb tartozéka a Bölcsesség, a tanítványé az Akarat. A tanítónak nem szabadna a tanítást előbb megkezdenie, míg csak önmaga nem érintette a Legmagasabbat, nehogy a legmélyebb tévedésbe essék. Ha azonban ismeri a titkot, amelyen keresztül a Bölcsesség megnyilatkozik, és szabadon hagyta magának az Ösvényt, a Bölcsesség birtokában az alacsonyabb világok minden működését a Bölcsesség határozata szerint kivitelezheti. Akkor méltó lesz arra, hogy tanítóként működjék már, mert a Bölcsesség nem képes tévedésre.

Bölcsen fogja tanítványának testét, különösképpen értelmét megvizsgálni, hogy megismerhesse szervezetét, mellyel neki dolga van. Tanítványának egész földi életét rendezni fogja, hogy ez által értelme és teste oly módon fejlődhessen, hogy általuk a Bölcsesség juthasson kifejezésre – mert ez kell, hogy a célja legyen. A test legyen mozgékony, hajlékony és szabad, az értelem ruganyos, érzékeny, hogy minden magasabb rendűt befogadjon, és minden alacsonyrendűt elhárítson. Így kellene a tanítónak napról napra, sőt óráról órára a tanítvány testét és értelmét megfigyelnie. A földi életet mindig az öröm járja át. A szenvedés árnyékát se engedje tanítványára rávetődni, mert a szenvedés tanító az érettség idején, a szenvedés tanító a későbbi években, de nem az ifjúság

idején. Az öröm és szabadság képességeit a gyermekben a legmesszebbmenően ki kell fejlesztenie, ez feltétlen követelménye a jó eredménynek. Más esetben a növekedés káros befolyást kap. A test és az értelem megmerevednek és a magasabb képességek eltompulnak. A gyermek ruházata és tápláléka legyen könnyű és erős, tartalmas. Szükséges, hogy már születésekor a tisztaság vegye körül, és mindennemű durvaságot távol kell tartani tőle. Csakis így tud a test könnyű és erős, tiszta, vidám és szabad maradni. Ha a növekedésnek mindezekkel az alapvető tényezőivel rendelkezik, úgy minden más megjön azután: az erény ki fog fejlődni, és a baj nem találhat támpontra sehol.

A tanterv nyugodjon ezen az alapelméleten, melyet a tanító írt elő. Ha a gyermek tévedne, úgy a tanító csak önmagát okolhatja, amiért nem tudott megfelelően tanítani, mert nem értette meg azt, hogy részt kellett volna vennie a gyermek érzéseiben, gondolkodásában – azonban a részvétel hiánya azt jelenti, hogy a tanítóban nem volt szeretet. Szeretet nélkül senki ne kezdjen el tanítani. Mint ahogy isten állandóan öröklik világegyetemének növekedése fölött és abban saját életével részt vesz, saját bölcsességével és örömeivel részt vesz, úgy kellene a tanítónak is állandóan gondolataiba mélyedve, vízióját és bölcsességét a tanulóval megosztania.

Ha a tanító látja tanítványait testi erőben, bájoságban, értelmi képességüknek megfelelő adottságokkal és mennyei bölcsességben felnőni, akkor gondosan meg kellene figyelnie képességük és jellemük különbözőségét, melyeket növekedésük közben kifejtenek. Csak ezeknek alapos tanulmányozásával és bölcs megkülönböztető képességgel tudja a tanító tanítványait kiválasztani és osztályokba csoportosítani – mivel csak azokat a tanítványokat kellene osztályonként összegyűjteni, akiknek tehetsége és adottsága hasonló bánásmódot igényel.

A tanító egyik legnehezebb és legfontosabb feladata a tanulók elrendezése az osztályokban. Nem kellene a tanulókat oly szigorúan koruknak vagy a tanulmányi anyagnak megfelelően csoportosítani, hanem annál inkább velük született jellemüknek megfelelően. Ha már kiképeztek ilyen módon megfelelő csoportokat, akkor már össze is keverhetők, ki is cserélhetők, de mindig úgy, hogyha arról lenne szó, hogy tanító és tanítvány között szoros kapcsolat létrehozása szükséges lenne, úgy egy megfelelő csoportosítást célszerű lenne fenntartani.

A Gondolat és érzelem világában a tanítás művészetének alapelveit a legnagyobb bölcsességgel kellene megindítani. Ha a tanító valamilyen tudást közöl, úgy egyidejűleg be kellene mutatnia a tanulónak azt is, hogy milyen módon szerezhetné meg ő is azt a tudást.

Amikor felemeltek benneteket az öröm Országába és megnyitom számotokra e tágas birodalomba vezető utat – én is megmutatom, hogy miként nyissátok ki szemeteket, hogy lássátok önmagatokat – mert ez az út a tanító útja.

VIII. FEJEZET

Öröm

Szeretnék dalolni nektek az örömről, az Istenek öröméről, amelyben fürdenek vagy tobzódnak az Öröm Országában.

„Az Öröm Országá Álomország, ahol minden álm megvalósul,
Ahol minden gondolat és válasz az örömtől átítatott,
Az Öröm országa Isten Országá, ott Isten lakik az emberben,
Mert az emberek Istenek és az isteni rész Isten Országában lakozik,
Az Öröm Országá túl van az értelmen, az örök béke kapuin túl,
Angyalok osztoznak ezen az országon az emberekkel, és ezek a daloló Istenek;
Örömujjongás tölti meg a levegőt, öröm által élünk és lélegzünk;
Minden örömmel teli, mint a tavasz kipattanó rügyei;
Az egész országot áthatja a reggel, a harmat, a rügyek és a virágok frissessége,
Könnyedén lebegnek ott az angyalok, az öröm szárnyain repülve,
A természet örök mosolyt hordoz, folyton megújuló mosolyt;
Kacagás csendül az erdőkön és völgyeken át, az örök tavasz feletti örömujjongás gyanánt.”

Ebben az országban minden hatalom, igazság, munka, élet – az öröm révén jut kifejezésre. Egy erő kifejtés örömhullámot küld át az országban; az új feladatokat olyan mosollyal fogadják, mint ahogyan legkedvesebb barátaikat üdvözik. Minden szív és lélek a tavasz táncoló örömetől van áthatva, az angyalok hatalmas kórusa örömdalokat zeng. Kerubok és szeráfok örömtől ragyogó arccal játszadoznak. Abban az országban minden gondolat költeménnyé válik.

Az alacsonyabb fokon álló embernek a fejlettebbhez kell csatlakoznia az Öröm Országában: kettőjüknek együtt kell haladniuk annak zöldelő tájain át. A fejlettebb ember így hívja állandóan a gyengébbet vagy fejletlenebbet:

- Jer, jer az Öröm Honába!

Amint a fejletlenebb ember szemei kinyílnak, egyik csoda a másik után tárul ki előtte. A szeráfok fuvolái, a kerubok hármassal – ezek az ikrek egymással hangversenyezve dalolnak és játszanak az Öröm Honában. Földi szem nem láthatja, földi fül nem hallhatja ennek az országnak szépségét vagy csodáját és zenéjét; egyetlen fejletlen földi ember keze sem képes igazán leírni annak csodáit és szépségét, annak elragadtatását és ujjongó örömet. Ez az az ország, ahol minden földi boldogság megszületik, egyetlen rezdülése ezer boldog órát szül a lenti világon. Útszéli virágai a legpompásabb földi virágok szülei, az esti szellőben hajladozó fák pedig isteni dallamokat küldenek az emberek alacsonyabb rendű füleinek.

Friss tavaszi lég, liliomillatú lugasok, hatalmas jégtükörhöz hasonló óceánok, amelyek a déli nap sugarait verik vissza, kristály-folyók, patakok, amelyeknek vize drágakövekből áll, vízesések és zuhatagok, amelyek olyanok, mint ezer prizmán keresztül illanó tört napsugarak, hullámzó habok, gyémántesők sziporkázása, amelyeknek minden cseppjét belső nap világítja meg. Magas fák, amelyek olyanok, mint az istenek smaragdba öltözött méltóságteljes anyái, eleven felhők, amelyek játszadozó báránycsokhoz hasonlóan lebegnek az örökké változó színárnyalatú hatalmas égbolton, amelyet mintha ezer naplemente világítana meg, és a levegő balsamosan hullámzó, csobogó csermelyhez hasonló dallal telt, s a levegő részecskéi állandóan robbanva fényes sugarakat, vitalitást és a kikelet friss virágainak illatait ontják – ilyen az Öröm Hona.

Ez a szép völgyek, tornyosuló magaslatok, hatalmas mélységek, a nagy szakadékok országa, ahol minden szikla és kő ezer drágakővel van díszítve; ahol a föld szíve visszatükrözi az ég minden árnyalatát, és a föld minden kis részecskéjében külön életet él, olyan, mint egy-egy szív alakú gyémánt, amely átlátszó, és mégis színnel és fénnel telt. Minden árnyalat, amely átsuhan az égen, megváltoztatja a föld színét is, ezer színárnyalatra bomlik a természet prizmainak miriádjai által. Itt nincsenek sivatagok, az egész ország olyan, mint egy oázis, egy valóságos délibáb.

Ebben az oly távoli és mégis közeli országban lakik az ember halhatatlan része vagy ÉN-je. Ott jár egész nap, angyali rokonai társaságában, amelyeknek mindegyike örömtől lelkes, maga a megtestesült öröm. Ott nincsenek távolságok, mert az egész világ a lába előtt van, ott nem múlik az idő, mert övé az örökkévalóság. Ilyen az az ország, ahol az emberek lelke lakozik. Ilyen az ember spirituális otthona.

Bár én országról, folyóról, tengerről és égről beszélek, méltóságosan hajladozó fákról, szakadékokról és tisztásról, hegycsúcsról és mezőről – ez csak a lényege és nem formája ezeknek a dolgoknak, amelyek az Öröm Országának különböző tájait alkotják. Mert ez a Fény Ország, ahol minden fényből van; itt nincsen formaként felismerhető forma, de mégis, az összes formák lényege gyanánt ismerhetők fel a jelenségek. A szépség elragadtatást vált ki, az öröm ujjongásra a válasz, bár nem a szépség megjelenési formáját vagy alakját, hanem magát a SZÉPSÉG-et látjuk.

Az örökös örömeink ebben az országában nincsenek szavak, hiszen az emberek és angyalok lelkének nincsen szüksége a szavakra, hiszen gondolatok sincsenek ott, mert a gondolatok csak az eszmék felbontott részecskéi csakúgy, mint ahogyan a szavak is csak a gondolatok alkatrészei. Itt nem lehetséges a felbomlás, mert az Öröm országa maga a megtestesült egység, bár nem annak formájában.

Egység az alaptörvénye az Öröm Országának. Itt minden olyan tudás jelen van, amelyet az emberek gondolkodás révén szerezhetnek meg, de a gondolkodás szüksége nélkül; itt van az egyetemesen sugárzó legmélyebb

szereket is, amelyet valaha is érezhetnek, de ez nem egy középpontból vagy részecskéből sugárzik ki, hanem mindent áthatóan, feltétlenül jelen van. Az a zene, amelyet ti gondolat, érzés vagy hang által ismertek, csak gyenge, távoli visszhangja a nagy Mindenség egyetemes zenéjének. Ahhoz, hogy ez a zene igaz kifejezést nyerhessen az alacsonyabb világokban, a gondolat, érzés és hús világa minden atomjának meg kellene tanulnia dalolni, hogy semmi másnak ne legyen ott helye, csak a zenének, még a formát felépítő részecskék közötti összekötő közegnek is dallal teltnek kellene lennie. Mielőtt az alacsonyabb rendű ember meghallaná ezt a csodálatra méltó hangot, teljesen újjá kellene épülnie zengő atomokból, hogy ez által tudja meghallani az atomok egyetemes énekét. De az alacsony rendű ember számára az Öröm Országának látványa és hangja még akkor is csak nagyon távoli lenne, mert abban az országban a gondolat – szeretet – szépség - zene oszthatatlan, egymást átható egység. Ez a négyszeres életerő elválaszthatatlan és mégis egy.

Az alacsonyabb világok minden eszméje itt élő valóság, amely villanásszerűen tökéletesen érthető minden lehetőségében, a születéstől a végső kifejezésig és érettségig, és ezen túl az erő halványulásáig, sőt haláláig. Születés – érettség – halál, ez a három itt egyként ismert. Ebben az országban, ahol az öröm uralkodik, laknak a világegyetem képzetei. Ők képezik az esszenciát vagy lényegét, amely cseppenként párolódik le Isten tudatából; az elmer halhatatlan lényé vagy ÉN-je innen ontja az alacsonyabb emberre ezeknek az értékes esszenciáknak, ezeknek a parfümöknek az illatát. Amint az alacsonyrendű ember a gondolat világában beszívja ezeknek csodálatos illatát, megszületik egy filozófiai rendszer, kialakul egy szimfónia, hatalmas szellemi áramlat szabadul fel.

Az a teremtő tűz, amely a művészt ösztönzi, azoknak a virágoknak a szirmaiból táplálkozik, amelyekből ezeket az illatokat párolja, mert a földi virágok csak az egyetemes eszmék tömör megtestesülései. Az Öröm Országában csak egy illat van, a lenti világ minden illatának esszenciája, mely mindnyájukat tartalmazza. Az alacsonyabb világokba – ahol egy napon mennyei béke és öröm fog uralkodni – leszálló angyalok füstölőket visznek a kezükben, amelyek a felülről jövő illatokat terjesztik, és repülés közben lengetik ezeket és erejükkel elárasztják a gondolatok és érzések világát. Miközben az emberek gondolkodó és érző része beszívja ezt az illatos erőt, a hősiesség és szeretet nagy tettei születnek a fizikai világban. Az anya szorosabban szorítja magzatát a keblére, ha kell, kész az életét adni érte; a házimunka rabszolgája, aki lázadó szívvel vesződik, mert egy egész élet robotját látja maga előtt, de új erőre kap; látja ugyan fáradt férjét, beteg gyermekeit, mégis tovább robotol. Angyalok gyülekeznek köréje és elárasztják őt az illatukkal; elmúlik a lázongás, a rosszkedv, béke jön helyére, s reggel újult erővel ébred és folytatja napi munkájának óráról órára megújuló hősiességét. Erről a hősiességéről dalolnak az angyalok és énekük hallható az Öröm Országában. Akkor a halhatatlan ÉN mosolyog, mert tudja, hogy hamarosan elérkezik az az idő, amikor az

alacsonyabb és magasabb egyé válik, tudja, hogy földi zarándoklása a legbecesebb gyümölcsöt érleli, hogy földi „fia” hazajön, ajándékokkal megrakodva. Olyan ajándékokkal, amelyek új pompát, új örömet és új erőt adnak annak az extázisnak, amellyel kifejezi magát az Öröm Országában.

Az angyalok eljönnek az alacsonyabb világokba minden férfihez és nőhöz, életük minden szakaszában elhozzák illatukat, az örök extázis aromáját. Ezek felébreszthetik minden ember szívében a vágyat ez után az illat után, megadhatják nekik azt a tudatot, hogy van egy mennyei otthonuk, megmutathatják nekik elméjük tükrében saját égi Én-jük képét – saját halhatatlanságuk vízióját.

Ez a küldetése az emberek között minden tanítónak, prédikátornak, gyógyítónak, bölcsnek, művésznek, tudósnak, államférfinak, államfőnek vagy királynak is. Mindnyájunknak az a küldetése, ha jól megértették azt, hogy feltárják az ember előtt veleszületett nagyszerűségét, hogy földi életének gondjain, szenvedésein át vezessék őt vissza lelki otthonába, az Öröm Országába.

IX. FEJEZET

Látomás – vízió

Bármilyen munkát a látomás világosságában kellene kivitelezni, és csak akkor szabadna azt vállalni, ha arról az ember már felfogta a Víziót.

Bármilyen szép tervet is gondoljon ki az ember, mégis hajótörést fog szenvedni, ha az nem egy vízió alapul. A vízió relatív és fokozatokra osztott, nem áll szilárdan, hanem percről percre változik, és ezért a tervet mindig újra meg kell újítani. A vízió összeköttetésben kell, hogy legyen velem és az Egommal, mert ő az Isteni Gondolat ismerője.

A csillagok születése előtt, a világok keletkezése előtt – minden dolgok létezése előtt, a megnyilvánult és meg nem nyilvánult előtt – már létezett a Vízió. Isten első tevékenysége előtt létezett már, mert a vízió a megnyilvánulás és a körülötte lévő világ élete. Kinyilatkoztatja a Tervet, s a Valódiságnak – amelyből kipattant, amely által növekszik, és végső kifejeződéshez jut – a lényege a vízió. Vízió szabályozza a Szférák útját, irányítja a világegyetemet és kormányozza a Kozmoszt. A csillagok minden tömege mögött, minden világok között, a tér végtelenségében – mindig ott van a vízió. Ha ti Istennek legbensőbb lényegébe hatolnátok, ott találnátok Őt víziója közepette abban a vízióban, amely a Valóság lényege. Isten víziójából származik a Való és a Nemvaló.

A Meg-nem-nyilvánult által jut el a vízió a Megnyilvánulthoz, és ha az Abszolút utáni keresésben el tudnátok szabadulni az Univerzum korlátaitól, úgy rátalálnátok a Vízióra, de oly végtelen távolságban, annyira mindent körülölelőn, átfogón, annyira a végtelenségben – hogy szinte sötétségnek hinnétek, oly hatalmas sötétségnek, amely előtt visszaborzadnátok. Sötétség és néma csend... oly végtelen mély, mintha a világosság, a Hang minden megnyilvánulási lehetősége ki lenne zárva; oly abszolút Nyugalom, mintha a mozgás teljesen megszűnt volna.

Ez az ABSZOLÚT VÍZIÓJA. Szárnyalásokat nem emelhet fel a vízió távoli térségeibe. Nem vagytok képesek sötét mélységeibe zuhanni, szemetek nem hatolhat át kimondhatatlan sötétségén keresztül. Szárnyak, szemek és hangok többé már nem szolgálnak nektek, vissza kell fordulnotok, hiszen ti hangok, mozgás és világosság után sóvárogtok. És mégis ez az, ami úgy tűnik fel nektek, mintha a pozitív negatív volna. – A Vízió az amelyből minden világmindenség kipattant. Szálljatok hát még egyszer alá a magatok világába, ahol a sötétség visszatükröződését fogjátok találni, amit képesek lesztok elviselni. De még akkor is, ha a Sötétség e mélységeibe néztek, akkor is eljön hozzátok a Vízió. És ti mindent meg fogtok érteni, ami ott volt, és ami még jönni fog, a Jelen Vízióját, ami az Örökkévalóság mögött áll.

Embernek nem lehet víziója, sem uralkodó, sem rendszerek vagy világok sem igényelhetik maguknak, mert ők mind csak árnyékok a vízió sötétségében, semmi mások. A vízió nem végtelenül kicsiny, sem légius, éterikus, sem a változásoknak alávetett – a VÍZIÓ LÉTEZIK!

Bennetek a legfőbb pont csak a vízió visszatükröződése; minden világ és minden sejt alá van annak vetve. Úgy téged, mint engem és minden élőlényt létrejöttünkben és elmúlásunkban a VÍZIÓK fognak kormányozni.

A Vízió nem Isten – mert maga az Isten – és akár ember, akár angyal, vagy a világi uralkodók, sőt még a világok uralkodója is hozzá kell, hogy igazodjanak. Senki sem tudja honnan jött, és sohasem fogják megtudni, mert minden tudás mögött ott áll, még a legmagasabb mögött is a Vízió, és egyben választóvonala, alapja és támasza minden kinyilatkozott és ki nem nyilatkozott dolognak. Még ha az emberek, angyalok és világok uralkodói megint visszatérnek a kinyilvánítottból a ki nem nyilvánítottba, akkor is megmarad a vízió, változatlanok a határozatai.

Ezért, kedves testvéreim, keressük mindenben a Víziót. Ha a szemünket egy formára, tárgyra vetjük, akkor keressük meg annak vízióját. Ha hangot hallunk, fényt látunk, valamilyen eszményt felfogunk, vagy ha rövid időre a Valóság közelébe jutunk, akkor mindig gondoljunk arra, hogy mindezek mögött a Vízió áll.

Állandó igyekezettel szedjük össze minden erőnket, hogy a Víziót megtaláljuk, mert ha megtaláltuk, akkor a Tudás Kulcsa a miénk lesz. A Vízió nincs itt, nincs ott, és sehol máshol: mindenütt ott van. – Ha valami szépet láttok, akkor ti magatok látjátok azt, és hogyha magatok látjátok, akkor saját magatokat látjátok, és minden felsőbb és alsóbbrendű mögött áll maga a Vízió.

A ti Víziótok az álmok a jövő életről, az átfogó tervek nagyszerűsége, belső ösztönzés az Ösvényre való rátérés céljának elérésére, megtalálására, a szívetek vágya, hogy a világot tökéletesebbé tegyétek, a betegeteket gyógyítsátok, minden kint enyhítsetek, az emberek tudatlanságát megszüntessétek. Mindezek víziója csak gyenge képe annak a Víziónak, amelyet a Mindenség Legtökéletesebbje lát, és e mögött is ott áll a Vízió.

Minden vízióknak fokozatosan következő sora van, amely minden víziót – nagyokat és kicsiket egyaránt – átfog. Gondold meg ezt és igyekezzél mindig, próbáld ki a te kis részecskédet, és emelkedj lépcsőről lépésre, abban a sorrendben, amely a Nem-valóból a Valóságba és a Valóságból a Vízióhoz vezet. Úgy, ahogy a kis vízió, ami a tiétek lehet, nem hasonlítható össze a ti világotok uralkodóival, úgy ez a vízió nem hasonlítható össze a vízió ősforrásával. Keressétek a ti életetekben és minden világokban a víziót. Az atom mögött, a drágakő mögött, az arkangyalok és a Napistenek mögött – ott áll a Vízió. És amíg ti Őt meg nem találjátok, addig lelketek nyugalmat nem talál.

Jelenségek – még nem mentális jelenségek is – úgy viszonylanak a Vízióhoz, mint egy világnak eszmei formája viszonylik a végtelenség eszmei lehetőségéhez, az összes világok mögött. Mégis, a jelenségek azok a szerszámok, amelyeket a Vízió által szerezhetünk meg.

Mert van egy rendezett sora a jelenségeknek, egy sorrendje a vízióknak, amely egy soha meg nem szűnő spirálban, minden világokon keresztül, az egész Mindenségben kanyarog. Valahol, a végtelen és nagyszerű spirális valamelyik

lépcsőfokán, ott áll a Fizikai Jelenség, utána a Magasabb Mentális, a szellem Víziója, fölötte a Spirituális szellem, amely az Univerzális Jelenséghez és utána a Kozmikus Jelenséghez vezet, végül pedig az Ismeretlen Felsőbbrendű Jelenséghez, ahol a legfelsőbb és a legalsóbbak találkoznak. Semmi olyan nem létezik, ami a legfelsőbbet és legalsóbbat elválasztaná, vagy megkülönböztetné, attól eltekintve, hogy miképpen mutatkoznak az individuális lélekben.

Ez minden kutatás kiindulópontja, amely – amennyiben rajtunk keresztül mutatkozik meg, a miénk is lehet, hiszen bennünk is megtalálható az a hatalmas spirális – nem mint a sajátunk, hanem rajtunk keresztül haladva, alulról fölfelé kanyarodva, bizonyos mértékben belépve és ismét keresztül kanyarodva, egészen felhatol fejünkön át, legmagasabb ÉN-ünkbe.

Ezek a spirálok keresztülhatolnak mindenben, és ezeken át kell, hogy minden magasabbra emelkedjék.

Az alacsony spirálok a hatalmas kozmikus spirálok fokaihoz úgy viszonylanak, mint körformájú tükröződések a szivárványhoz – nem a szivárványhoz magához, hanem fényének hatásához. Az alacsony és a nagyobb kanyarulatok mögött pedig ott áll a Vízió, a teljes Spirituális Víziója!

X. FEJEZET

Alaposság

Ha megtaláljátok az ösvényt és hozzákészülödtök ahhoz, hogy azon el is induljatok, úgy arra kell törekednetek, hogy amit cselekedtek, azt alaposan és igazán tegyétek. Alaposság hiánya – az Istenség megtagadása. Minthogy az univerzumban minden telítve van az istenivel, ezért minden tevékenységetek hordozza magán az alaposság bélyegét. Készítsetek magatoknak egy mértéket. Az alaposság hiánya erővesztést jelent, mert alaposság nélkül semmi munkát nem lehet tisztán körvonalazni és jól befejezni. Minden tevékenységet egy gépjárműnek kellene tekinteni, mivel az Eszme ereje áll mögötte. Az alaposság a járműnek tökéletes körvonalazást ad, ahol azonban a forma körvonala tökéletes, ott nem létezik erővesztés. A tevékenységet úgy kellene tekinteni, mint egy, a szellem magaslatáig emelt kelyhet, amely az Eszme erejét – melynek végső kifejezésformája a Munka – a szellem által le engedi áramlani. Ha a munkát nem végzik el alaposan, úgy a kelyhet rosszul formázzák, és a bor kiömlik belőle. Ilyen szempontból nézve minden tevékenységet alaposan kellene elvégezni. Így működik Isten az univerzumában, amelyben még a legkisebb részecske is Szellemének lenyomatát viseli. Bármi csekély legyen is az, nem néznek semmin sem keresztül – bármilyen nagy legyen is az, nincs olyan, amelyet át nem járt volna és tökéletesen nem tartott volna Isten Szelleme. Tökéletes kelyhet alkot univerzumából. Felügyelete alatt sosem megy erő veszendőbe. Jóllehet művének burkolata csordultig telítve van, mégsem buggyan ki egészen.

Így dolgoznak szolgálói is, mindkét hierarchia - a főangyalok és a tökéletesen szentek hierarchiája – szentjeinek seregei, az Ő jobb- és balkeze.

Az egyetlen ideál, amelyért az ember méltóan tud küzdeni, abban áll, hogy Isten szolgálóinak soraihoz csatlakozzék, legyenek azok emberek vagy angyalok. Ez az ideál csak úgy érhető el, ha módszereit alaposan tanulmányozzuk. Művéhez az alaposság adja a kulcsot. Tegyétek lehetővé, hogy ez – mármint az alaposság – legyen a ti művetekhez is a kulcs. Alaposság nélkül nem érhető el a LEGMAGASABB. Ha művetek részleteiben vonatkozik az életre, úgy végtelen gondossággal munkálkodik a részetekért – ha pedig távolabbi körpályákon, nagyobb szintereken működtök, ugyanolyan alapossággal kellene eljárnotok. Így fogja művetek az ESZMÉ-t megtestesíteni, az ESZMÉ-nek erejét, amelyen nyugszik. Így tudtok majd eredményt elérni.

Lényeges az, hogy az ESZME IGAZSÁG LEGYEN, az ISTENI ESZMÉK KIFEJEZÉSE. Így lesz ez az erőnek forrása, erőt sugároz széjjel és oly dinamikus energiát a műhöz, amely az erő végső kifejezése. Ez által emelik a művet a magasságokba, amely méltó az olyan dolgozóhoz, aki az után törekszik, hogy Isten kezéért szolgálhasson. Az eszme jelképezi a dolgozók művében Isten kezét.

Erre az elképzelésre kell műveteket alapoznotok, így fogtok a Legmagasabbal összhangban élni, így lesz az számotokra igazság, így éritek el az Öröm Országát, hogy mindvégig ott éljetez, minthogy az öröm és a munka ugyanolyan jelentőséggel bír az Öröm Országában. Ott munka nélkül nem létezik öröm – az öröme kell gondolnotok. Törekedjetez arra, hogy világotok az öröm második országa legyen. Azt az örömet, amely átárad kerteteken, házatokon keresztül, tartsátok a legnagyobbak. Hassátok át szomszédságotokat is örömmel. Prédikáljatez, tanítsatez az örömről, ápoljatez az örömet, értékeljetez azt magasra, tartsátok az emberek szeme előtt – és így ti magatok az öröm megtestesítőivé leszetez. Így fogjatez az Öröm Országának értelmét, a még földön élő emberek szívéhez és értelméhez közelebb hozni.

Hagyjatez fel azzal, hogy világotokat felosszátok és részekben dolgozzatez, hanem iparkodjatez az összességben az EGY-nek a kifejeződését meglátani. Fedezzetez fel szinonimákat és cseréljetez a szavakat egymás között. Ne menjetez át a munkáról a szórakozásra, a szórakozásról az imádságra, az imádságtól a templomba, az istentiszteletre, végül az istentiszteletről a pihenésre – tegyetez mindezt inkább mintegy egy álláspontból nézve, amelyből ti az igazságnak megfelelően mindent, mint egy és ugyanazt ismertek el. Így fogtok életeteknek új értelmet adni. Minden egyéb előtt ez az, amire fajotoknak szüksége van.

Ti elvesztettetez az EGYSEG érzését. A csalódás áldozatai lettetez, úgy érzetez, mintha a dolgok különbözőek volnának. Rabszolgái vagyotez a dolgok látszólagos elválasztottságának. Ezzel vesztettetez el az Élet jelentőségének meglátását és az igazi Látomást (Víziót). Mielőtt tovább tudnátok haladni, vissza kell szereznetek az elveszett VÍZIÓT. Az igazi életlényeg látomásának kulcsa: **EGYSÉG A KÜLÖNBÖZŐSÉGEKBEN**. Egység a különbözőségezben, e szempontból kell tanítanotok az Egységet.

Az Egység a legkevésbé hozzáférhető mindenfajta jelképez között. Keressetez Egységet az alacsonyabb világokban, és az elhúzózik tőletez; ezért kell nektez a különféle fajtaságok, rétegez fölé emelkednetek, a Formán túl, asz Eszme mögé – sőt még az öröm Országát is magatok mögött kell hagynotok, minthogy az Öröm is csak Eszme. Amikor az eszmének utolsó maradványa eltűnik a lélekből, akkor lesz csak az Egység a ti sajátotok.

XI. FEJEZET

Egység

Ugyanúgy, ahogy az öröm Országá létezik, van egy olyan világ is, ahol nincs semmiféle különbözőség, ahol csupán az EGYSEG uralkodik. Magasabban helyezkedik el, mint az Öröm Országá, mert az öröm az egyetemes eszmék területe – az Egység pedig az eszmék mögött foglal helyet. Szavakkal nem fejezhetjük ki ennek az országnak, az Egység Országának a lényegét, mert a szavak ehhez nem megfelelőek. Csak így mondhatjuk: Ez az Egység Országá. Nem azért, mintha nem használhatnánk különböző szavakat, csak egyszerűen nincs szavunk leírásához, jellemzéséhez. Az EGYSEG szó kifejezi mind az egészet. Szétforgácsolni valamit, annyit jelent, mint azt elveszíteni. Amit elveszítettünk, azt nem lehet felépíteni. Az egység sem széjjel nem tagolható, se föl nem építhető – az Egység a mindenség.

Mit használ tehát nekünk az Egység az alacsonyabb világokban? Azt, hogy elérhessük a boldogságot, hogy megsejthessük illatát. Az Egység illatát pedig csak a szellem érzékelheti, sőt még kifejezheti magát a tevékenységben, a kölcsönös és közösségi munkában. Ha azért valahol az alacsonyabb világokban együttműködést, közös munkát találunk – ott az emberek megérik, rátalálnak az Egység illatára.

A magasabb világokban, a földi rögök fölött, melyek már közelebb fekszenek az Egység Országához, más nem létezik, az Egység ott az igazi élet. Talán úgy nyilatkozhatunk az Egységről, hogy az az ISTENI AKARAT MEGTESTESÜLÉSE. Ezt az ellenállhatatlan akaratot az alacsonyabb világokban élő ember nem ismerheti. Csak azt tudhatja, hogy ez az AKARAT hozott létre és fenntart mindent, hogy ez a mindenek mögött lévő hajtóerő. De ezek tulajdonságok és nem maga az akarat. Isten akaratán keresztül kell, hogy az ember felemelkedjen, a gondolkodáson, az eszmék birodalmán, magán az Egységen át az igazi ÉN-hez. Ha ezt elérte, akkor megismerheti Isten Akaratát.

Ez az út az, amelyre minden ember egyformán ráléphet, s amelyre egy napon visszavonhatatlanul mindenki rá fog lépni. Ha valaki a formák világában való tartózkodását szeretné megrövidíteni, vagy ha lelkét túlságosan megtöltötte a forma és az elválás – úgy hagyjátok visszafordulni! Hagyjátok őt elindulni azon az úton, amelyiken jött: a régi úton, a jól kitaposott úton, azon az úton, amelyre az ő fejlődési fokán álló emberek közül oly sokan ráléptek. Az út ott van előtte, csak rá kell helyezni a lábát, az pedig a szívéen vezet keresztül. Késznek kell lennie arra, hogy levesse szellemét – s akkor megtalálja a hidat. Azt a hidat, amelyen oly nehéz keresztüljutni, ahol nagyon szűk az átjáró, de minden megtett lépés után jobban és jobban kiszélesedik.

Ma az emberiség szorosan a híd előtt áll és szellemi fejlődésének legközelebbi fokozata a hídon való áthaladáshoz vezet. Ez a KONKRÉT-tól az ABSZTRAKT-hoz (a valóságtól az elvonthoz) fog vezetni, a Gondolattól az Eszméig, az Elkülönültségtől az Egyesülésig, a Formától a Formánélkülihez, az

Állhatatlanságtól az Állandósághoz, a Halandótól a Halhatatlanhoz, a Csalékonytól a Valósághoz, a Mulandótól az Örökhöz, a Halálnak való alávetettségtől a haláltól való mentességhez, a közönséges embertől a szellemi emberig, és végül az alacsonyabb személyiségtől az ÉN-hez. Ez az a híd, amelyen minden szent keresztülhaladt – a válaszvonal a lélek és a szellem között. Ez nem egy hely, hanem egy állapot, ez kívül van, az belül van.

Ha a hídon már áthaladtatok, eltűnik a tér, csak öntudatállapotok maradnak. Aki azonban át akar haladnia a hídon, először hagyja vissza önmagát, mert az Egység állapotába egy szétválasztott én sem juthat az Eggyel – másodsorban az ÉN-nek vissza kell maradnia az alacsonyabb világokban, hogy hírnök lehessen a két ország között, a híd mindkét oldalán. Mikor már a vitéz vándor a szíve vérével megfizette a vámot, és előkészítette magát arra, hogy levesse a lelkét – akkor már merészen a hídra léphet, s ugyanabban a pillanatban a másik oldalon fogja találni magát.

Ha megállna, úgy a híd nem tartaná őt fenn, és csak akkor, ha keresztülmegy rajta, szabad neki azt támaszként használnia. Amikor pedig keresztülhaladt a hídon, az Öröm Országában találja magát, ahonnan száműzték mindörökre a szenvedést, ahol nincs soha elválás, és ahol a Tudás lakozik. A vándor elérte az első nyughelyet. Itt békességet talál, itt a bátorság és az erő megújulnak, hogy vándorútja következő szakaszain felhasználhatók legyenek, s itt visszapillant az Ösvényre, amelyen eddig vándorolt, itt a Múlt és Jövő egyik lesznek, itt megmérheti a jövőt, összegyűjtheti az erő sok áradását, amelyeket eddig szabaddá tett, hogy most újra mind egybekösse. Nos, most elkezdí irányítani ezt az egyetlen erőáramlatot, mert nem hagyja magát a hullámok által hajtatni, nem dobja magát az örvénybe; le fogja győzni a jövőben önmagát. Minthogy ismeri a Múltat, bírni fogja a jövőt. Itt gyűjti majd össze számtalan életének eredményeit, és megvizsgálja azok értékeit. Itt fogja kiegyenlíteni az okot és a hatást, s uralkodni fog ezen a két dolgon, amelyeket egy és ugyanannak ismer el. Itt foglalja kerek egészbe sok-sok életének állatégövi (zodiákusbeli) tapasztalatát.

A hídon keresztülhalad, s most itt fog élni az Öröm Országában. Minthogy tudja, hogy az alacsonyabb ÉN az ő szerszáma (alacsonyabb ÉN-je az az ember, akit a formák világában a híd mögött visszahagyott) – a jövőben ezt az alacsonyabb ÉN-t, mint szerszámot kell használnia, hogy az szellemben, érzületében és testében parancsa szerint táncoljon, megfosztani akarától, hogy a legcsekélyebb megmozdulására engedelmeskedjen. Hogy önműködő szerkezetként a forma világában épp olyan tökéletesen működjön az alacsonyabb ÉN, mint amilyenre neki szüksége van, hogy teljesen az uralma alá kerüljön.

ÉN-jének leküldött részét, amelyet formába burkolt, hogy a forma felett uralkodhasson, most visszahúzza, és a formát ÉN nélkül hagyja, úgyhogy az csak egy műszer vagy szerszám. Később még jobban visszahúzódik, ezért a legnagyobb jelentőségű tény, hogy a forma kezdettől fogva irányított,

tökéletesített, iskolázott, és úgy lesz elkészítve, hogy tetszés szerint levehető legyen, ha azt a Szabadság magasabb világában kívánják, valamint újra felvehető legyen, hogy a leghathatósabbban szolgálhasson. Ez a feladata a forma világában.

Könnyedén elláthatja munkáját, hiszen állandóan felülről, a magasból dolgozik. Most nincs gondolatáramlás, semmiféle érzelmi megmozdulás, semmi vágya a testnek, semmi sincs vele összekötve. Úgy ismeri őt, mint Nem-ÉN-t, visszautasítja annak igényeit, és szabaddá vált akaratóval uralkodik gondolon, érzésen és testen. Most csak az az ecset, amellyel az alacsonyabb világokban a VÍZIÓT festi, amelyeket a hídon túli világokban látott. Úgy hegyezi ki, mint egy ceruzát, hogy a mintát hűen rajzolhassa meg, hogy szőhessen a Tér és Idő szövetén, amelyek az alacsonyabb világok csalóka uralkodói.

Ezeket a tanokat kell megtanulnia, mielőtt továbbhaladna az úton, amelyen el kell érnie az uralomtól, Időtől, Tértől és Formától való szabadulást. Egymás után veszi elő testeit és rögtön tökéletesbíti azokat, mint ahogy a kézműves megélesíti szerszámait és elkészíti, hogy azok a legjobban szolgáljanak neki, és egyik munkánál se hagyják cserben, amelyek sorra a kezébe kerülnek. A test legyen tiszta, könnyű, engedelmes, megbízható, fegyelmezt, tökéletes formájú. Minden idegszállban, ínszalagban, izomban, minden húsban, bőrben és csontban uralkodjon az egészség, a tökéletes egyensúly és a mélységes nyugalom. Gondosan meg kell őriznie az életerőt, mint az alacsonyabb világokban levő legdrágább tulajdonát. Életerő nélkül a legszebb test is hasznavehetetlenné válik, de életerővel minden lehetséges. Az életerő immanens (belül maradó, benső) marad a formában.

Csak azt a részét használja fel a testnek, amit a pillanat feladata megkövetel, a többi rész nyugalomban marad, magtárként fog szolgálni az életerő számára. Így kapja meg az egészséget, így fejleszti ki az erő bizonyos módját, amire szüksége van, hogy a formán keresztül – amely formát az alacsonyabb világokban megőriz – tehát a formán keresztül kinyilváníthassa a Víziót és az erőt, amelyeket túl a hídon már megszerzett. Így lesz éles a szög hegye, így fogja magát a tévedések ellen bebiztosítani, amelyek érinthetnék, ha a szerszám csődöt mond.

Ez a munka nem lesz újdonság számára, minthogy az ország Vízióját túl a hídon sok-sok életen át kifürkészte, s mielőtt a hidat átlépte volna, oly sok tudással és erővel szerelte fel, amennyi csak rendelkezésére állt, mialatt még az alacsonyabb világokba volt bebörtönözve. Igazi, halhatatlan ÉN-je, amellyel már egységes és egybeforrott lett, állandóan befolyásolta érzéssel, ösztönzéssel, életerejével, víziójával és álmokon keresztül, hogy fölkészülhessen.

Ápolja, kifinomítja érzéseit és gondolatait, hogy ezáltal csak a magasabb számára nyithassa meg – és megnyitja mindazt, amit az alacsonyabb számára föltárni képes. Miután így a lent mutatkozó gúllakat – piramisokat - elkészítette és befejezte, most hozzákezd a fent felsoroltak díszítéséhez és tökéletesítéséhez, hogy ezáltal készen álljon az út következő szakaszára.

Így és csak így egyedül tud az alacsonyabb rendű ember az alacsonyabb világokban megszületni. Ez az újraszületések értelme. Az embernek meg kell halnia alacsonyabb ÉN-je számára, hogy megszülethessen újra a magasabb ÉN-ben, mint ahogy a földi halál után az Érzelem és a Gondolat világában újra meg fog születni. ÉN-jének ezt a visszahúzódását a forma uralmából HALÁL-nak nevezik, ám bár nem teszük sírgödörbe, sem a teste nem tűnik ez az emberek szeme előtt – mégis valóban meghal. Ez a keresztre feszítés értelme: a HALÁL, melynek megtörténte lényeges az újraszületéshez. Minden embernek azon az úton kell haladnia, amelyen a Megváltó járt. Ebben a születésben és ebben az életben ciklikus rend uralkodik. A keresztre feszítés egy ciklus végén egy ciklus végén, a következő születés kezdetéhez vezet. Soha nem végződő spirálokban kell a nagy drámának ismétlődnie, amely mellett az ember mind magasabbra emelkedik, amennyiben ebben a drámában szerepel. Bizonyára szabad ezt keresztre feszítésnek nevezni, mert az anyagi világok keresztjén, aki az ösvényen akar haladni, annak napról napra, óráról órára, percről percre meg kell ismételnie azt. Senkinek sem szabad azt gondolnia, hogy elrejtőzhet egy szöveg mögé, avagy csak egy lépést tehet a spirál fokain, ha másokat bajaiban elhagy, bármily nagyok is legyenek azok. Ez a tévedés tartóztatta fel a Nyugat világának előrehaladását – ez az a tévedés, hogy egy másvalakinek a szenvedései által a bűnök – bármilyen mélyek és súlyosak azok – el lesznek felejtve, meg lesznek bocsátva, és hogy az út Isten lábához vezet még akkor is, ha mások vérében fürdünk. Az ilyen tanítások hoznának vigaszt a tömegek számára, mert e tanítások mögött az Igazság rejtőzik, bármennyire is eltorzítják azokat. Aki azonban komolyan meg akarja menteni a tömeget, annak maga mögött kell hagynia a világot, és egyedül a benne lakozó Istenségre szabad támaszkodnia, hogy az Ösvényt megtalálhassa, és azon kell továbbhaladnia.

Ha egyszer már megszületett szívében a nagy elhatározás, ha már az első lépést megtette, akkor sok Megváltónak a segítsége fog mellette állni, akik vérüket bőkezűen osztják majd meg vele. Ez az igazi MINDENBEN MEGTISZTULÁS, MINDENNEK EGGYÉ VÁLÁSA, amit egy napon meg kell tanulnia. Ők a felszabadítottak, a Földnek nagyjai, a tökéletes szentek, a mennyei seregek csoportjainak vezetői és irányítói, a világ elrejtett uralkodói, az őrködők, akik soha nem alszanak. Ők azok, akiknek kezei soha el nem fáradnak, még akkor sem, ha azok telve vannak a világért folytatott munkával, akiknek szeméből szálanom, erő, szeretet és végtelen részvét sugárzik. Énekkarukkal ott állnak a Béke és Öröm Országán túl, és zavartalan egységben élnek annál, akiből eredtek. Az angyali seregekkel együtt szívélyesen üdvözlik a zarándokot, erőt sugároznak rá, felvidítják és vigasztalják őt megpróbáltatásában. Angyalt rendelnek melléje, aki vezetni fogja tovább az Ösvényen. Amennyiben elesik az úton, az angyalok mosolyognak, pedig tudják, hogy elesése okának jelentékeny részét egyéni tettei véghezvitelének köszönheti. Az angyalok védik szemét sikerének ragyogásától, hogy a büszkeség el ne rabolja tőle az alázatot. Ha a dicsőséges magasságokban élő angyalok a félelemnek pici nyomát tudnák

érezni, az csak a vándor miatt volna, aki az Ösvényen való járást megpróbálta, de még nem szabadult meg gőgjétől.

A zarándok nagy elődei világosságának fényénél kúszik fel, segítségükkel a hegyre, miután lerázta magáról a tömegek babonáját és tudatlanságát, isteni érzésének tudatában megtanul tartósam meghalni, és a formák világában önmagát önként keresztre feszíteni, hogy ezek által a formanélküli világokban újrászülethessen. Megöli testét, de nem a remete odújában, vagy a szerzetes cellájában, nem szeges ostorral vagy szőrcsuhában, nem vezeklés által, ami elpusztítja a test nemes szépségét – önnömagát öli meg szellem és akarat által. Aszkézise a mindenben való fegyelmezettségben áll, vezeklése mindennek feláldozását jelenti, amely az Ösvényen való előrehaladásában gátolná. Mégsem ismer szenvedést, és csak ritkán, a vándorlás első napjaiban érzi lelke halálfélelmét.

Dacára annak, hogy meghal, és a halál minden kínját elszenved, mégsem érzi magát nyomorultul. Öröm tölti el szívét, mert tudatában van annak, hogy minden fájdalom, amit érez, minden szeg vagy lándzsa, mely áthatol rajta, csak nagyobb erőkre képesíti, nagyobb erőket vált ki. Ahogy pedig a sebeiből vére az alacsonyabb világokra lecsorog – őhöz új, friss vér áramlik.

Így ismeri meg a kéz, láb és oldal sebhelyeinek titkát: már csak a kezét kell kinyújtania és megmenthetné a világot. Ha keze szöggel lenne átfúrva – csak akkor képes a kereszttúton terhét hordoznia és haladnia, ha teste görnyedezik a kereszt súlya alatt – csak akkor sugározhat belőle a királyi erő, ha viseli a töviskoszorút – csak akkor fizetheti meg a vámot és vándorolhat tovább az úton, ha az oldalát átütötték, és ha a harcos lándzsája (mely a harc, szakadás és fájdalom jelképe) megnyitotta a szívét.

Csak miután a szíve éret már odaadta, közeledhet az Öröm Országához, ahol már nem érheti harc, szakadás és fájdalom, odaadásának pillanatában pedig meghallja az angyalok énekének visszhangját. Ekkor a vándor sötétségében és fájdalmában fénysugár lobban fel, miként egy égő gyertyaszál, mely szellemi otthonának ablakában ég.

Mielőtt meghal, és a formák világában keresztre feszítik, csodálkoznak az emberek lelkiereje fölött, hogy mosolyog még akkor is, ha szenved, hogy még halálfélelmének sötétségében szemek világítanak feléje. Az emberek nem képesek elhinni azt, hogy hallja a magasabb világok zenéjét és látja a magasabb világok vízióját, és hogy a zene és az öröm által szenvedése megszűnik.

Noha az Ösvényt a „Fájdalmak Ösvényének” nevezik, mondhatnánk még az „Öröm Ösvényének” is. Hozzá akartuk még fűzni: az öröm nagyobb, mint a szenvedés – a béke nagyobb, mint a kínok gyengülése, a világosság nagyobb, mint a sötétség. Noha a Hold jártában lehanyatlik, de már a felkelő Nap sugarai az arcára hullanak.

*

Így kíséreltem meg elmesélni a halhatatlan ember történetét, aki önmagát önként kiszolgáltatta a test formabörtönének és nyomasztó súlyának, hogy ez által megtanulja a forma és a test legyőzését. Ha azután, miután sok-sok életen keresztül számtalan évszázad tovafejtésében élt már a test börtönében – megpróbálja minden nyereségét learatni. E cél eléréséhez halhatatlan részét a mulandótól – amelyet eddig hordott – el kell választania, önmagát és életének szokásait a formától meg kell szabadítania. A Megváltó így nevezte őt: „A tékozló fiú”.

A halhatatlan ember így folytatja vándorlását az ösvényen, állandóan igyekezve azon, hogy megszépítse vehikulumát, öltönyét; hangszerét kiképezze és átfinomítsa, hogy azután, midőn már ezek számára is meghalt, és meghalt arra is, hogy azok uralkodhassanak fölötté – és más világokban elérte már megszületését, vándorol tovább, hogy ezekben a világokban egy-egy sokrétű gyémántot találhasson, és azt felhasználhassa. Ezeket a gyémántokat még ragyogóbbakká fogja tenni, számtalan széleit még tökéletesebben fogja kicsiszolni, és ezeken át embertársai jólétére meg tudja jelentetni az új glóriát, amely az övé.

Ez a testhez és formához való beállítottsága, melyeket úgy tekint mindig, mint anyagot, amelyet meg kell javítani, meg kell szépíteni.

Ez belső és külső növekedésének képe.

Bensőjében rálép az Ösvényre, megtalálja a hidat, amely őt a szellemén keresztül vezeti, átlép azt, és eggyé válik azzal, amelynek csak töredéke. Így ráismer önmagára, mint egy testté vált részre, a világosság egy elkülönült sugarára, a fénynek világaiból, mely a másik világ egy részét megvilágítja. Ez a rész most egészsé lett, az a sugár visszahúzódott az Ősi Fénybe. A zarándok külső munkája az ösvényen abban áll, hogy az anyagot – amelyet, mint egy bizonyos részt hordozott, és amelyből már kiemelkedett – megjavítsa, és tökéletesen áttetszővé tegye.

Ez a szellemi halál és szellemi születés jelentősége. Ez nem az emberi értelmezés szerinti halál, mert a forma marad, láthatólag él és lélegzik.

Szimbolikus értelemben a zarándok valóban meghal, mert visszahúzódik a formából.

A halál – ahogyan azt az emberek fölfogják – és a szimbolikus halál között áll fenn vajon különbség? A mulandó hús halálával feloszlik a fizikai test, míg a szimbolikus halál alkalmával a fizikai test megmarad. Ez a szimbolikus halál inkább a forma erejére vonatkozik, és hatalma az élet fölött van. Mindkettőt valóban feladja a zarándok.

A mulandó halálban adódik egy pillanat, amikor az emberek így szólnak: „Ő meghalt”. Azonban az újraszülető számára az elhalás tartós. Ez egy titok, amit csakis az bír megfejteni, aki az Ösvényen jár.

Ha ti ezt a titkot meg akarjátok érteni, úgy keressétek az Ösvényt!

XII. FEJEZET

Az Ösvény

Milyen okot lehet felhozni annak, aki megkérdezi: „Miért kellene nekem a szenvedések útjára lépnem?” Csakis egy indítóok van, és az bőségesen kiadós: a SZERETET KEDVÉÉRT. Mert a szeretet hozza az ember szívébe az elégedetlenség első halk hangját.

A zarándoklat értékét és hasznának felbecsülését a szeretet erejéhez kell mérni. A sok-sok életsorozatán át jön egy időszak, amikor a szeretet választ követel, és magához veszi az uralmat, amikor az ember átadja magát a szeretet erejének. A szeretet pedig átáramlik lényén, megtölti szívét, lelkének minden zugába és hasadékába utat talál. A Szeretet önnön lénye beleszületik, ezért már nem képes a szeretetet elutasítani. Teljes szeretettel nézi a világot, a szeretet szemével, és az egész kinyilatkoztatott életet már csak benne látja. Minthogy önmagát megtöltötte szeretettel, minden dologban már a szeretet kifejeződését látja. A szeretet az ő kozmosza, a szeretet az ő ÉN-je. Annyira megvilágítva és átítatva látja a világ bajait, hallja a jajkiáltásokat a megkínzott lelkekből, szívére hullanak a szenvedések könnyei és égnek rajta, mint folyékony tűzcseppek, hogy a madárkák, a vadállatok, a tenger halai utat találnak szívéhez. Megérzi haláluk gyötrelmeit, amidőn leölik, lemészárolják őket azok az emberek, akik nem ismernek szeretetet. Ha a zarándok mindezt látja, és mélyen a lelkébe pillant, menekülésre készül, de belátja, hogy tehetetlen, hogy a kegyetlenség útjait képtelen feltartóztatni, és a tátongó sebeket nem bírja begyógyítani.

Sem tudással, sem erővel nem rendelkezik. Hogy akár állatokat, akár embereket megmenthessen a halálfélelemtől, amely széttépi azok lelkeit. Tehetetlenségének tudatában lelki félelme olyan nagyra növekszik, hogy megszületik benne az az elhatározás, miszerint a tudás és a hatalom birtokába kíván jutni.

Így találja meg az ösvényt és rálép. Ha valamikor is meginogna, majd a szeretet továbbhajtja, ha pedig gyengeségének engedve visszafordulna, a szeretet állja el az útját. Ha az önámítás vagy a mag útján való járás kellemes mellékvágányain óhajt andalogni, úgy a szeretet vissza fogja irányítani. Ha filozófusok rég kimúlt észokokkal és élettelen teóriákkal feltartják, ha el akarnák zárni fülét a jajkiáltások elől, akkor a szeretet megszólaltatja hatalmas trombitáit, melyek elűznek minden megszürcült teóriát és bölcséletet, és a szeretet oly forró lánggal ég a zarándokban, hogy többé már nem nyughat. Ha vándorútjain álmokkal csalja meg önmagát, a szeretet fölébreszti a lelkét, elűzi álmait és cselekvést kíván. Amennyiben megbotlana – a szeretet felemeli. Minden kilométerkőnél rámosolyog a szeretet, ahogy útján vándorol, és mindig jobban és mélyebben ver gyökeret a zarándok szívében.

Mindjárt az ösvény elején úgy találja, hogy a tudás és az erő szorosan a szeretethez tartoznak. Ha kinyújtja most kezét segítségére, úgy látja, hogy képes a

sebek begyógyításánál segíteni. Új örömmel telítve, a cselekvő szeretet örömeivel vándorol tovább. Ha valaki szenvedéseinek okát kérdi tőle, úgy a szeretet ad rá választ. Így a tudás az emberi szenvedés okából fejlődik ki. Akkor a szeretet hangját hallja:

„Tudás és Hatalom kell, hogy benned egyesülve legyenek, mielőtt segíteni akarsz és tudsz a világ szenvedésein.”

Ezzel a szeretet kezébe nyomja a zászlót, amit a zarándoknak hordoznia kell, és rájegyzí arra Isten nevét. Emberek látják, ahogy továbbhalad az Ösvényen, látják kezében a zászlót, és ha azon fáradoznak, hogy a ráírt nevet is elolvassák, csak „ERŐ, TUDÁS, SZERETET” az, amit látnak. Nem bírják még Isten nevét elolvasni. Csak a felszerelést látják, a kardot és a pajzsot, melyeket isten az Ő fiának nyújt, ha majd hazatér.

Ebben a címeres pajzsban és felszerelésben vonul a hídon át, hallja az angyalok üdvözlő himnuszát, megtalálja a TUDÁS? ERŐ és SZERETET FORRÁSÁT, jó sokat iszik belőle, és tudja, hogyha teljesen telítődött a forrással, akkor istenivé lett, Istenhez hasonlóvá a Tudásban, az Erejében és Szeretetében, és így kezdi el annak a világnak a megsegítését, amelyet maga mögött hagyott. Mágijája érintésének semmilyen szenvedés nem állhat ellen. Nincs szomjúság, melyet ne tudna ereje lecsillapítani, nincs gonoszság, melyet a tudása meg ne szüntethetne, nincs olyan életforma – legyen az fejlett vagy alacsonyrendű – amelyben ne ismerné fel önmagát. Gyógyít azonosítás által. Elúzi a szenvedést, mert ő a szenvedések Én-je, mert a szenvedés csak az öröm árnyéka; mivel ő az öröm, így a szenvedés is ő maga.

A zarándok, mivel elhagyja az emberek világát, ezáltal a Megváltójuk lesz. Ez az ő jutalma, a célja, hiszen őmiattuk lépett az Ösvényre. A megváltás munkájában ismeri meg valamennyi öröm közt a legnagyobbat, a SZERETET ÖRÖMÉT, mely tökéletes kifejeződésre talált.

Ti, akik olvastok, nem éreztétek szívetekben a világ szenvedéseit? E szenvedések kiáltása beletalált a szívetekbe, vagy pedig még alusztok? Csak aludjatok még egy ideig, de jönni fog az idő, amikor kézen fog benneteket a Szeretet és elvezet az Ösvényre.

Csak azért jöttem én, azért beszélek a ti angyali-ÉN-etek nevében, mert megpróbálok útirányítótok lenni, hogy tájékoztassalak benneteket annak ragyogásáról és dicsőségéről, amely eddig még nincs kinyilatkoztatva. Saját lelketek fog benneteket a ti benső Istenségtek megismerésére felébreszteni.

Fel fogtok ekkor eszmélni és saját földi ÉN-etekből templomot fogtok készíteni, hogy méltó tartózkodása legyen a ti másik Isteni ÉN-eteknek. Szívetekben kell a templom Szentek Szentjének állnia, s arra a legszentebb helyre kell Krisztusnak hozzátok bevonulnia, hogy ott méltó otthont találjon. Ezért igyekezzetek, hogy testetek templom, életek vechikuluma szép legyen, hogy annak szépsége által Isten ragyogása benne megnyilvánulhasson.

XIII. FEJEZET

A meghívások módjai

A szertartás a következőkből áll:

- Reggelenként – az angyalok meghívása,
Este – hálaadások.

E szertartások megtarthatósága érdekében a következők szükségesek:

A házban vagy a szabadban oltárformát állítunk fel, és lehetőleg csak erre a célra használjuk. Az oltárt megfelelő szertartással avatjuk fel. E célból meghívtuk az Angyali Erőket, egy központot létesítettünk, valamint olyan légkört, amelyben a részvétel és együttműködés lehetséges.

A felszentelési szertartást az ország egyik vallásának olyan lelkésze végezhetné, aki rokonszenvezik az e könyvben leírt eszményekkel, vagy pedig egy olyan okkultista, aki a szükséges tudással és ismeretekkel rendelkezik.

Az oltár a helyiség vagy szoba keleti részén álljon, melyre az áhítatosok a következőket helyezhetik:

- naponta frissen szedett, illatos virág,
- vallásos jelképek,
- vallásalapító szobra vagy képe,
- szenteltvíz,
- tömjén,
- gyertyák.

Ahol mindez nem szerezhető be, ott legalább virág és egyetlen műtárgy legyen az oltáron.

Lényeges feltételek:

Tökéletes tisztaság, olyan külső atmoszféra, amely sugárzóan tiszta és tűrhetetlen vágyakozással telt az együttműködés iránt az emberekkel és az angyalokkal - a világ megsegítésére.

Öröm, egyszerűség és szépség legyen minden szertartás, előkészület és rendezvény ismertetője.

A szertartás minden résztvevője viseljen egyszerű ruházatot, színben annak az angyali csoportnak megfelelően, akiknek segítségét kérik. Az alsóruházat fehér legyen.

Egy résztvevő kell, hogy vezesse a rendezvényt, és képviselje az összeköttetést emberek és angyalok megfelelő csoportja között.

ANGYALOK CSOPORTJA	A RUHÁZAT SZÍNE
Otthon védőangyala	Rózsza és halványzöld
Segítő angyal	Mély zafírkék
Anyaság és szülés angyala	Égszínkék
Szertartás angyala	Fehér
Zene angyala	Fehér
Természet angyala	Almazöld
Szépség és Művészet angyala	Sárga, a bölcsesség színe

Az imádságok meghatározott célokra is felajánlhatók.

Ha többet, mint egy csoport angyalát hívjuk meg, úgy valamennyinek a vezetője a megfelelő csoport ruházatát kell, hogy viselje, és a megfelelő szertartást hajtsa végre.

Eljárás a szertartások alkalmával:

Az ünnepeket – ha már egyszer azokat elkezdtek – legjobb röviddel a reggeli és esti mosakodás után megtartani. Nagyon kívánatos a gyermekek jelenléte, akik fehér köntösöket, ruhákat viseljenek.

A résztvevők körmenetben menjenek be a helyiségbe, élen a gyermekek, legvégül a vezetők. A gyermekek félkörben, arccal az oltár felé, a felnőttek együtt üljenek. A helyiség közepén hagyjunk utat a vezetők számára.

Ha nagyon fiatal, koros vagy beteg vagy várandós anya lenne jelen, nekik kell legközelebb ülniük az oltárhoz, s csak azután ülnek félkörben a gyermekek. A többiek egyenes sorokban kell, hogy álljanak.

Az angyalok különféle csoportja számára kijelölnek egy-egy vezetőt, aki az angyalcsoport megfelelő színű köntösét viseli.

Minden vezető sorjában előlép az oltárhoz, elmondja a megfelelő meghívást, mely alkalommal a virágokkal teli vázát feje fölé emeli és azokat szemével követi. Ezalatt minden gondolatát és akaraterejét össze kell szednie, hogy az angyalokat odahívhassa. (Minden egyes szertartás mértékének hatása a vezető tudásától, akarat- és gondolaterejétől függ.)

A jelenlévők legjobb tehetségük szerint figyelmesen kísérik az ima értelmét.

A rendezvény sohase legyen fárasztó vagy megerőltető, másrészt ne merevedjen csupán a formák pusztá ismétlésévé. A résztvevőknek mindig élénk örömet kell érezniük az angyalok és emberek közösségével, és ezt az érzést mindig fenn kell tartaniuk.

Az esti hálaadásnál:

A vezető az ima után a virágokkal telt vázát tartsa magasra, azok szépségét, kedvességét ajánlja fel, s azok által küldjön az angyalok hadseregének szívből jövő és mélyen érző szeretetet és hálát. Hasonló módon, minden résztvevő sugározzon szeretetet, a vezető és a virágok közvetítésével,

végül pedig gyűljenek össze csendben, adjanak hálát, mondják el személyes imáikat – s közvetlenül menjenek ágyba.

Hogyha a gyermekek, betegek, korosak vagy leendő anyák számára a szertartások való részvétel nem lehetséges, úgy a közösség, vagy annak egy része az oltártól direkt a szobájukba vonul, magukkal víve egy második vázát virágokkal, amely váza a szertartás ideje alatt az oltáron állt.

A megfelelő szertartást arccal a szobában maradott személy felé megismétlik, védangyalokat hívnak meg az ifjak, öregek számára, formálóangyalokat a leendő anyákhoz, és segítőangyalokat, gyógyítóangyalokat a betegek részére. Amikor egy helyiséget így felkeresnek, a virágokkal telt vázát egy kis oltárszekrényen, asztalkán vissza kell hagyni. Ahol több helyiséget kell egymás után felkeresni, ott szétosztják a virágokat, különféle vázákban és oltárokon, asztalokon helyezik el. Amennyiben ezeken az oltárokon, asztalokon művészi tárgy (vallásos jelkép, vallásalapító képe vagy szobra) beszerezhetősége nem volt lehetséges, ott a virág is jól megfelel.

Ki kell hangsúlyozni, hogy ezt a gondolatot egyszerű formájában kell megtartani, az ismétlés veszélyességére való tekintettel pedig teljesen szabad legyen minden szenzációkereséstől, vagy körülményes szertartástól.

Óvakodni kell minden olyan kísérlettől, hogy szoros kapcsolatot érzünk el egyes angyalokkal, vagy az angyalokat személyes nyereség okából, haszonvágyból vagy kíváncsiságból vegyük igénybe. Ilyen kísérletek múlhatatlan szerencsétlenségekhez vezetnének, ezért szigorúan mellőzendők.

Az angyalokkal való bánásmódunk legyen oly természetes, mint akár az emberekkel vagy háziállatokkal. Akik a rendezvényeken sikerrel kívánnak részt venni, azokban legyen meg az egyszerűség, tisztaság, egyenesség és személytelenség tulajdonsága.

Az Ősi Bölcsesség ismerete és annak értékelése ki kell, hogy zárjanak minden levertséget és hasonló hangulatot. Tökéletes bizalom az Isteni Erőben és az isteni Igazságosságban – jellemzi az angyali hadsereget. Tehát azok az emberek, akik velük együtt kívánnak munkálkodni, el kell, hogy ériék a hasonló tulajdonságokat. Önmagukban ki kell fejleszteniük azt a képességet, hogy megítélhessék egy időszakos körülmény jelentőségét; amennyiben azt az egészhez való vonatkozásban, a befejezettség tervében látjuk, úgy lehetetlenség lesz túlzott jókedvűnek vagy levertnek lenni, vagy pedig bármely különös eseménynek vagy eseményláncolatnak magát alávetni engedni.

Törekedni kell az erő elnyerésére, fáradhatatlanul kell tovább dolgozni, hinni az igazban, a teljes biztonságban, dacára valamelyes fáradozás látszólagos balsikerének, mert imígy dolgoznak az angyalok.

A keresztények jól tennék, ha emlékeznének Szent Mihálynak és Minden Angyalok napjának oltári imáira, és azokat gyakran megismételnék.

*

Engedjétek meg, hogy ecsetelhessem számotokra azt, ami még jöhet, és hogy képet adhassak nektek arról, hogy még mi áll előttünk.

Képzeljétek el magatoknak egy távoli síkságot, tiszta égbolt alatt, ahol közületek ezren és ezren gyülekeznek, együtt a betegekkel, öregekkel, fiatalokkal, és nagy formákat képeztek a síkságon: csillagos, háromszöges és ötszöges formákat. És hívtok bennünket, angyalokat, mígnem mi láthatóan – emberi alakba öltözötten – alászállunk a ti földetekre, és lemegyünk körötökbe. Nem leszünk magányosak, mert a ti törzsetek hozzátartozói fognak bennünket elkísérni, akik azoknak seregéből jöttek, akik a földön már többé nem tanulhatnak. Ott keressük fel a tömeget, hogy segítséget vigyünk, vezessünk és lelkesíthessünk – és mielőtt eltávozzunk, megígérjük, hogy nemsokára ismét visszatérünk. Ott a síkságon imádkozni fogunk a tömeggel, és mindnyájukat felvezetjük annak a lába elé, aki valamennyiünk Atyja, a mi Logoszunk és a mi Urunk.

Így kívánunk mi minden országban és minden néphez elmenni.

XIV. FEJEZET

Meghívások és imádságok

REGGELI IMÁK:

- **SZERTARTÁS ANGYALAIHOZ**

Üdv Nektek, Testvéreink az Angyalseregekből!
Jöjjetek segítségünkre!
Kölcsönözzétek nekünk tüzes, angyali erőtöket,
Mint ahogy mi is emberi szeretetünket ajánljuk fel Nektek!
Töltsetek meg mindent szeretettel és erővel –
Osszátok meg velünk világunk gondjait,
Amelyben egykor szabaddá válik a belső életerő!

- **ZENE ANGYALAIHOZ**

Üdv Nektek, Zene Angyalai!
Jöjjetek segítségünkre!
Énekeljétek nekünk örömekeiteket,
Töltsetek meg minket isteni harmóniával.
Ébresszetek fel, hogy halljuk hangotokat,
Hangoljátok füleinket a Ti énekeitekre,
Hassa át földi zenéket a Ti világosságotok,
Osszátok meg velünk a Föld gondjait,
Amelyen hallhassák az emberek a dalokat, mikor énekeltek,
Túl az Idő és a Tér birodalmán!

- **OTTHON ANGYALAIHOZ**

Üdv Nektek, Otthon Angyalai!
Jöjjetek segítségünkre!
Osszátok meg munkánkat és pihenésünket,
Maradjatok velünk, hogy hallhassuk szárnyaitok suhogását,
És leheletetek sóhaját érezhessük arcunkon.
Jöjjetek közelebb és érezzétek emberi szeretetünket.
Vegyétek kezetekbe kezünket,
Emeljétek ki bennünket kis időre legalább testünk terhéből,
Hadd oszthassuk meg veletek a távoli térségek csodálatos szabadságát,
Az eleven életeteket a napfényözönben,

Örömötök nagy erejét
És az étellel való egységeteket.
Segítsetek bennünket munkánkban, játékainkban,
Hogy gyorsabban közeledjék az idő,
Amikor az egész emberiség megismer
És köszönt majd Benneteket, mint testvéri zarándokot
Az isteni Ösvényen!
Üdv Nektek, Otthon Angyalai!
Jöjjetek segítségünkre!
Vegyetek részt munkánkban és játékunkban,
Amelyekben szabad lesz egykor a belső életerő!

• FORMAALKOTÓ ANGYALOKHOZ

Üdv Nektek, Formaalkotó Angyalok!
Jöjjetek segítségünkre!
Segítsetek az emberek világában a gyermekek újrászületésében!
Erősítsétek az anyákat fájdalmaikban,
Küldjétek hozzájuk kedves angyalokat,
Hogy szülőágyuk mellett örködjenek,
És elhozzák a hajnalhasadást
Az új életek számára.
Adjátok a leendő gyermekekre
Urunk áldását!
Üdv Nektek, Formaalkotó Angyalok!
Jöjjetek segítségünkre!
Segítsétek az újrászületendőt az emberek világába,
Amelyben a benső Istenség szabaddá lesz.

• SEGÍTŐ ANGYALOKHOZ

Üdv Néktek Segítőművészet Angyalai!
Jöjjetek segítségünkre!
Öntsétek ki segítő erőtöket
Erre a helyre, vagy a személyre.
Töltsetek meg minden sejtet új életerővel,
Nyugtassatok meg minden ideget,
Enyhítsétek a megkínzott értelmet.
Az Igazi Élet hulláma
Járjon át minden tagot,
Segítőerők által újuljon meg

Lélek és test.
Hagyjatok itt (vagy ott) egy őrzőt
Vigasztalásul vagy védelmül,
Míg az egészség vissza nem tér (vagy Míg az élet el nem száll)
Hogy minden baj ellen védelmül szolgáljon
És a gyógyulást siettesse,
Vagy a beteget a Békéhez vezesse,
Ha már eltávozott az élet.
Üdv Néktek, Ti, a gyógyítás művészetének angyalai!
Jöjjetek segítségünkre!
Osszátok meg velünk Földünk gondjait,
Amelyben a Benső Istenség szabaddá lesz.

• TERMÉSZET ANGYALAIHOZ

Üdv Nektek, Föld és Ég Angyalai!
Jöjjetek segítségünkre!
Ajándékozatok földeink számára termékenységet,
És gyarapítsátok, növesszétek magvainkat,
Hogy Földünk ez által termékeny lehessen.
Üdv Nektek, Föld és Ég Angyalai!
Jöjjetek, segítsetek!
Osszátok meg velünk világunk fáradalmait,
Amelyben a Benső istenség szabaddá lesz.

• SZÉPSÉG ÉS MŰVÉSZET ANGYALAIHOZ

Üdv Néktek Angyalok, Ti Isten kezei!
Jöjjetek segítségünkre!
Vessétek fel gondolataink, érzéseink és testünk világaiba
Az Isteni Szépség pecsétjét!
Segítsetek nekünk, hogy meglássuk az ÉN vízióját,
Hogy minden megszerzett dologban felismerhessük az ÉN szépségét!
A Szépségen keresztül, mélyen a külső fátylak mögött
Találhassuk meg az igazi ÉN-t, színben, vonalban és formában.
Ha mindebben már segítségünkre voltatok,
Töltsétek el szívünket erőtökkel,
Hogy mindazt, amit láttunk, kifejezhessük Életünkben:
A jóságot, igazságot és szépséget.
Engedjétek meg, hogy nézhessünk és felismerhessünk Titeket,
Titeket, Isten Kezének Angyalait,

És így megtanuljuk, hogyan tudjuk Veletek s
Szépséggel elárasztani a világot.
Üdv Néktek Angyalok, ti Isten kezei!
Jöjjetek segítségünkre!
Osszátok meg velünk világunk fáradoalmait,
Hogy abban a Benső Szépség kibontakozhasson.

ESTI IMA:

• HÁLAADÁS

Áradjon áldás a magasból,
Ömöljön le reánk és mélyítse el az emberi szeretetet,
Melyet hálánk jeléül Nektek felajánlunk!
Fogadjátok imánkat és hálátelt szeretetünket,
És segítsetek minket úgy élni és működni,
Hogy seregeitek bennünket napról-napra, mindig jobban és jobban
Hozzátok hasonlóbbnak találjanak.
Oltalmatokért esedezünk erre az éjszakára
Mindannyiunk számára.
Legyetek az ifjakkal, öregekkel és betegekkel,
Vegyétek körül ágyaikat a béke és a világosság rezgéseivel.
Kérünk Benneteket, őrizzétek őket hajnalhasadásig,
És ha a Nap majd ismét felragyog az égen,
Hogy nekünk életet, meleget és fényt ajándékozzon,
Legyetek segítségünkre napi munkánk megkezdésében és elvégzésében.
Dicsérjük és magasztaljuk Istent,
Ki mindannyiunk Atyja,
Aki lehetővé teszi,
Hogy angyali és emberi gyermekei
Kéz a kézben és egymás oldalán, az Ő nevében
Együtműködjenek az Isteni Nappal.
Úgy az emberi, mint angyali világokban
Uralkodjék egyedül az Isteni Akarat.
Ámen

• ESTI IMA FOLYTATÁSA

Éjjelre zárjátok be földi napjainkat,
S mi itt gyülekezünk össze,
Hogy Nektek – Angyali vendégeinknek –

Szeretetünket, hálánkat bemutatnassuk,
Hogy hálát mondassunk segítségükért.
A Hatalmasok, kik itt nappal és éjjel mindig működnek,
Gazdag áldásaikkal árásszanak el Benneteket,
És bizonyítsák be Nektek emberfölötti szeretetüket és hódolatukat,
Részvétük és életük töltsön el Benneteket,
Akiken a szeretet folyama átáramlik,
Hogy Tőletek hozzánk siessen, és tőlünk újra
Hozzátok visszaáramoljon.
Így fognak szíveink a testvériség láncának
Kötélkében együtt dobogni,
És a szeretet isteni láncocskái fognak azokat összekötni.
Kérünk Titeket, hívásunkra mindig válaszoljatok,
Mert szíveinket mindig meg akarjuk nyitni számotokra.
Jöjjetek közelebb, Isten áldott hírnökei,
Szárnyaitok suhogását kívánjuk hallani!
Mélységes hallgatásban, mikor szív és lélek pihennek,
E nap befejeztével üdvözlünk Titeket.
Isten fonja köröttetek erős karjait,
Mígnem az Ő ragyogása és öröme rajtatok átsugárzik.
Ma éjszaka legyetek a gyermekek mellett,
Isten Áldottjai,
Legyetek az idősek és betegek mellett,
Minden ágy mellett álljon egy őrzőangyal,
Hogy mindenki békésen álmodjék, s időben ébredhessen fel,
Még mindig érezve szívükben a Ti védelmező közelségeteket.
Ámen